IX. évfolyam, 22. szám
1953. május 28.
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Leleplezték a népi demokráciákat rágalmazó római kiállítást

De Gasperi: Ez a milánói kereskedősegéd jó lesz hódmezővásárhelyi nyomorgó parasztnak... Ez a nápolyi halász jó lesz bebörtönzött varsói esztergályosnak...

Ludas Matyi: Maga pedig jó lesz leleplezett olasz miniszterelnöknek, akin az egész világ nevet!

Min nevet ennyire Ludas Matyi?

Azon, hogy McCarthy amerikai szenátor, a hírhedt háborús uszító, már Attlee-t, az angol „ellenzék" jobboldali szocdem vezérét is kommunistának tartja!

Dulles Beirutban

(Szereplők: Dulles amerikai külügyminiszter és a libanoni miniszterelnök.)

— Azért jöttem, miniszterelnök úr, hogy a védelmi intézkedésekről tárgyaljak önnel!

— Nagyon helyes!

— Csodálatos . . .

— Mi van ezen csodálatos?

— Ön az első a középkeleti utam során, aki belátja ezeknek a védelmi intézkedéseknek a fontosságát . . .

— A vak is látja, hogy védelmi intézkedésekre szükség van. A legnagyobb bajok történhetnek, ha nem foganatosítunk idejében védelmi intézkedéseket!

— Ön zseniális ember, miniszterelnök úr!

— Kár erről sokat beszélni. Nagyon egyszerű a dolog. Adok ön mellé tíz markos rendőrt, akik minden útján elkísérik és kész.

— De miniszterelnök úr . . . Itt valami tévedés van . . .

— Dehogy van tévedés! Szükség van a védelmi intézkedésekre. Ismerem én a libanoni nép hangulatát . . .

DARVAS SZILÁRD:

BESZÉLGETÉS MAJAKOVSZKIJ ELVTÁRSSAL

Majakovszkij elvtárs, költő és forradalmár,
állampolgár a halhatatlanságban,
íródott önhöz, tudom, nem egy dal már
(hol négysorosban, hol meg hat hasábban)
hát engedelmet, hogy így lépek elébe,
hivatlanul és ismeretlenül,
felnézve önre, mint a példaképre,
mely századokon át világít itten
költőben épúgy, ahogy bolsevikben.

Vlagyimir elvtárs,
„hadd szólok pár kurta szót,
nem szolgálatilag, szívből csupán",
Ön írt egyszer egy remek költeményt,
mikor feladta végleg a reményt
valami hosszú tárgyalás után,
hogy a szóhalmaz egyszer végetérne,
mit fecsegő és elszánt távbeszélők
zúdítottak a hallgatók fejére
a szólásszabadsággal visszaélve.

Önagyonülésezők —
versének címe így hangzik magyarban
s mert itt is akad értekezlet gyakran,
hát költeménye roppant népszerű,
hisz egy hatórás ülés egyhuzamban
még nem rekord, csupán középszerű,
szóval a verset nyomban felfedezték
és nyakra-főre mondogatni kezdték
s mert csillogó és döf, mint ama tőr,
mely ellenségnek okozza a vesztét,
hát nem hagyta ki műsorából ezt még
se hivatásos színész,
se amatőr.

Vagyis a verset buzgón mondogatják,
de milyen furcsa — hallgassa csak ezt meg:
a tárgyalások még hosszabbak lesznek,
hajnalba nyúlik minden értekezlet,
a fecsegések meg nem rövidülnek,
minden ülést az ülők tövig ülnek
s az emberekre úgy köszönt a másnap:
a költeményt nem tanulságként adták,
csak hogy múljék az idő vele,
kis ráadásnak.

Nos, úgy hiszem, a költő nem azért ír,
roppant viharban hányódva hajója,
míg Kolumbuszként a jövőt fürkészi,
hogy másnak legyen szavalnivalója,
s hogy végülis a szó a légbe vesszen,
hogy néhány újabb darabot szerezzen
némely színészünk szűk repertoárja
és hogy a tapsnak eleven orkánja
áldást hintsen a berekedt torkára.

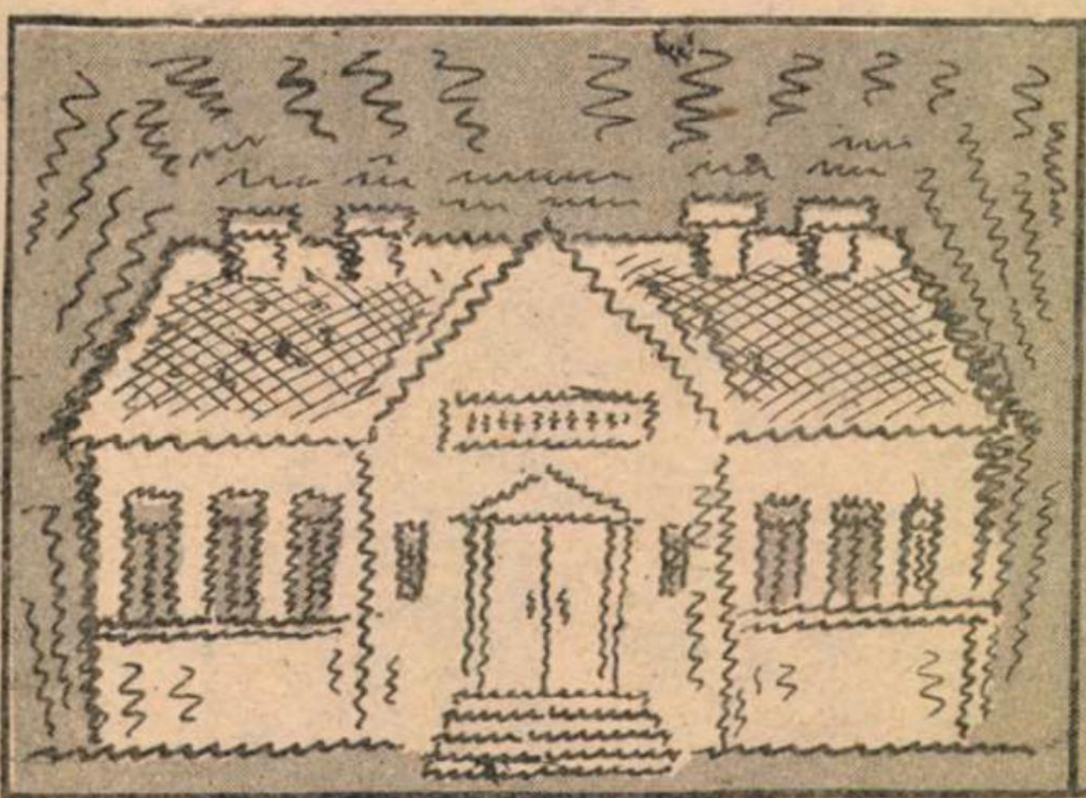
Majakovszkij elvtárs,
Önt e verséért Lenin megdicsérte
s szebb kritikát már költő sosem kaphat,
hát adjunk végre súlyt a bölcs szavaknak,
a dicséret most minket kötelez,
hogy gazdálkodjunk jobban az idővel
s ne támolyogjunk hajnaltájt kidőlve
mikor a nap süt már a kába fejre,
bizony, hogy néha
az értekezletekről nyomban a munkahelyre.

S most megköszönve önnek a türelmét,
elbúcsúzom, mert máshova megyek még
és jól teszi a lábam, ha lohol

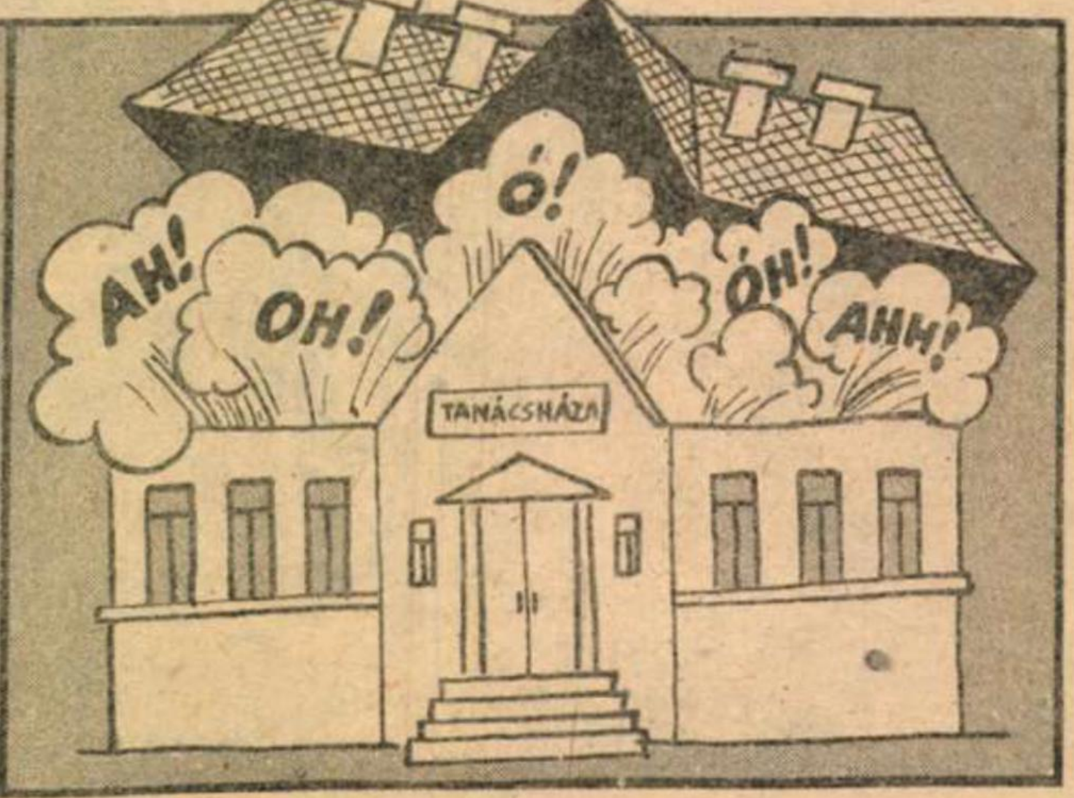
mert vár egy értekezlet valahol.

Két kép a mezőzombori Tanácsházáról

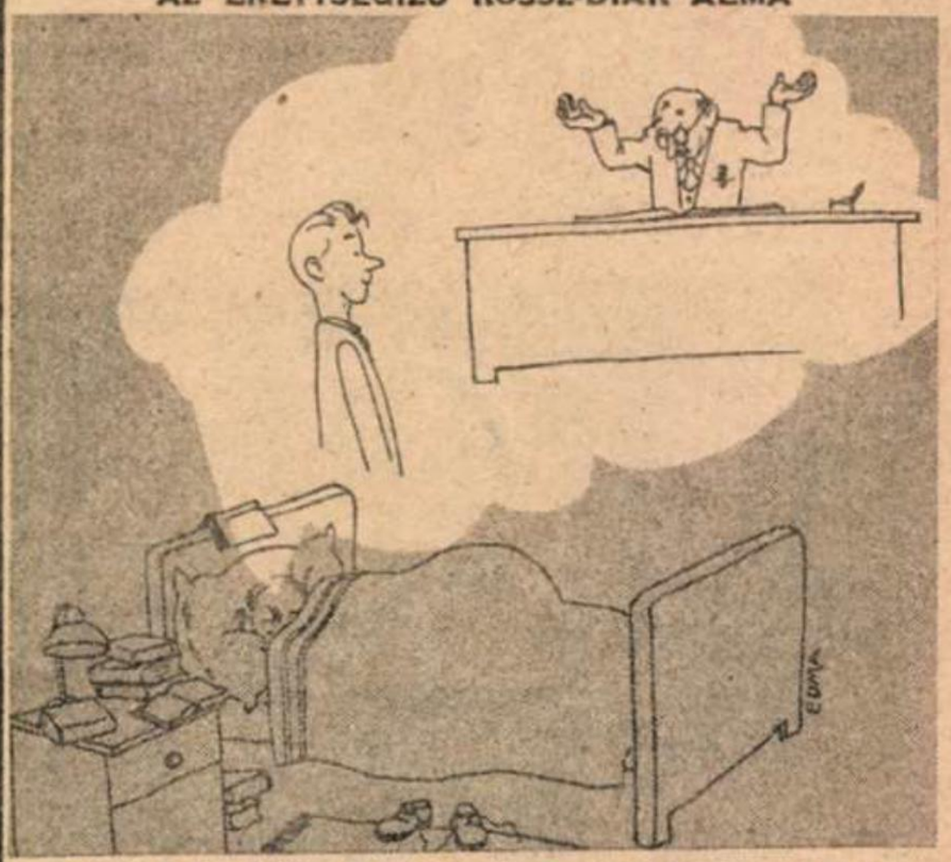
Ha az elnök bent van: reszket az egész tanácsháza...

Ha az elnök elment: megkönnyebbülten felsóhajt az egész tanácsháza.

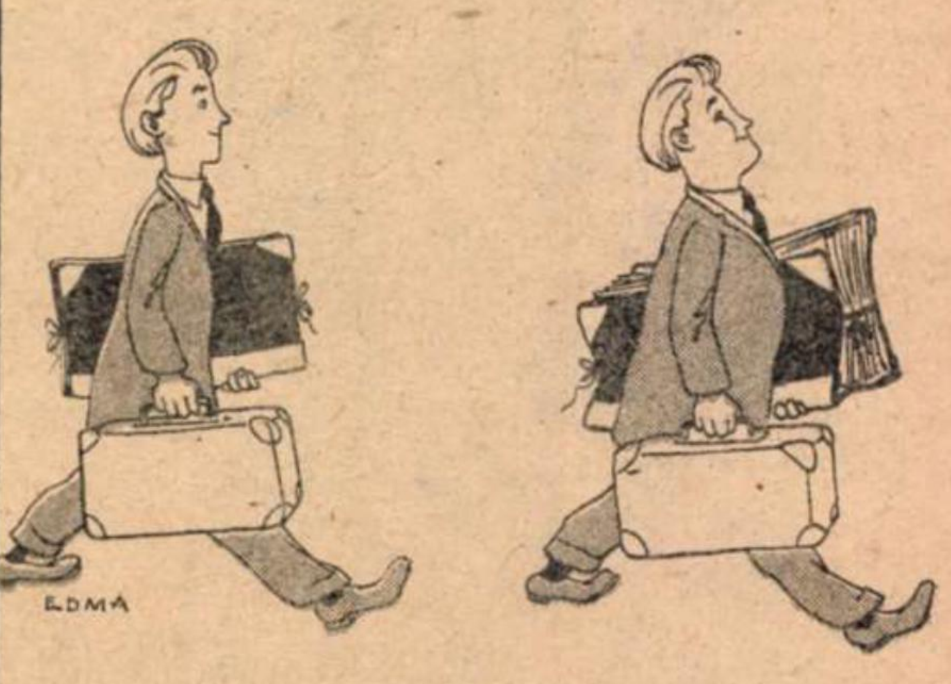
Kultúrhíradó

AZ ÉRETTSÉGIZŐ ROSSZ-DIÁK ÁLMA

Érettségi elnök: Sajnos, fiam, magának már nem jutott tétel matematikából . . .

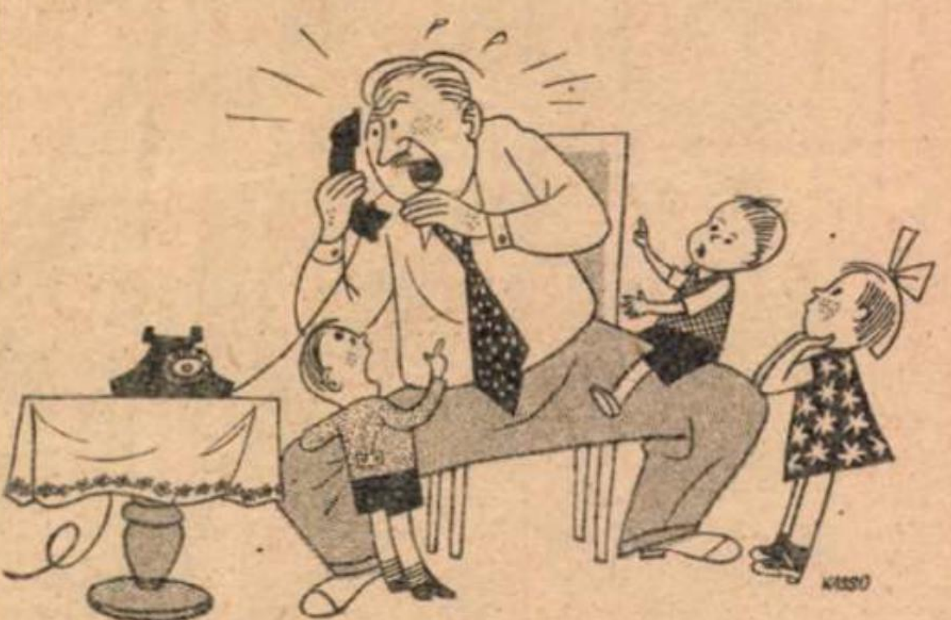
INDULNAK A MŰVÉSZEK NYÁRI ALKOTÓSZABADSÁGRA . . .

Amint látjuk, nemcsak a művész, de a rajzmappa is meghízva kerül haza . . .

AZ IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ FIGYELMÉBE!

Kevés és kispéldányszámú könyvet ad ki az Ifjúsági Könyvkiadó és ezért nehezen lehet mesekönyvet kapni.

— Halló, Ifjúsági Könyvkiadó? Kérem, mondja be nekem telefonon a Piroska és a farkast . . .

RAJZOS EREDMÉNYHIRDETÉS A MAGYAR-OLASZRÓL

BEMUTATJÁK A „POMÁDÉ KIRÁLY ÚJ RUHÁJÁ"-T AZ OPERÁBAN

Az Operaház szfinxje: Utálom az uralkodókat, a fáraókat már 3000 évvel ezelőtt se bírtam . . . De ez a király tetszik nekem is!

Egyike

(Levél egy kritikushoz)

Kedves barátom!

Engedd meg, hogy megmagyarázzam tegnapesti minősíthetetlen viselkedésemet. Amint még bizonyára emlékszel, a Lenin-körúton találkoztunk, úgy a Wesselényi-utca táján estefelé. Én elég rossz hangulatban voltam, az ég borús volt, idegeimen végigrángott a frontátvonulás, amelyet reggel a meteorológiai intézet jósolt. Te szembejöttél velem, szokásod szerint szigorú, begombolt arccal, ami már maga is felért egy másik frontátvonulással. Kezetfogtunk, majd így szóltál:

— Mi van veled? Egyre soványabb leszel. Egyike vagy a legsoványabb humoristáknak, akiket valaha láttam . . .

Én erre minden átmenet nélkül rádförmedtem:

— Idefigyelj! Én nem egyike vagyok a legsoványabb humoristáknak! Én vagyok a legsoványabb humorista Magyarországon!

Avval sarkonfordultam és dühösen elvágtattam.

Te persze most azt hiszed, hogy bolond vagyok. Ez nem is izgatna túlságosan, ha biztosra vehetném, hogy véleményed szerint én vagyok a legbolondabb magyar humorista. Sajnos azonban azt kell hinnem, hogy szerinted én csak **egyike** vagyok a legbolondabbaknak. Ezért határoztam el, hogy indulatomat, mielőtt még elpárologna, ennek a cikknek a megírására használom fel.

Ugyanis nem vagyok bolond. Szigorú önvizsgálatot tartottam, majd kielemeztem a dühbegurító mondatot. A sok semleges szó közül kiemeltem az „egyike" szót, amely mint valami fényes kígyó fickándozott az ujjaim között. Ez volt az, ami a szívembe belemart! És akkor hirtelen eszembe jutott egy másik frontátvonulásos alkonyat, amikor veled találkoztam.

Néhány hónappal ezelőtt, nem tudom, hogyan történt, hirtelen írtam egy verset. Nagyon tetszett nekem, egészen elragadtatott hangulatba hozott. Eleinte csak halkan, a szavakat ízlelgetve mondogattam magamnak a verset, miközben könnyek fojtogatták a torkomat. Aztán bezárkóztam a fürdőszobába és a tükör előtt üvöltve szavaltam a költeményt. Nem bírtam tovább, zsebrevágtam a verset és kirohantam vele az alkonyatba. Akkor találkoztam veled.

— Olvasd! — mondtam, miközben a nyelvem szárazon csattogott a szájamban.

Nem tudom, voltál-e már a Szaharában, ötvenfokos melegben, ahol a kegyetlen nap megaszalja a tikkadt vándort, aki nem lát maga körül mást, mint reménytelen, kopár sivatagot . . . Ilyen a te arcod, ha kéziratot olvasol.

— Hm . . . — mondtad. — Nem rossz. Sőt. Talán **egyike** a legjobb verseknek, amelyeket tőled olvastam . . .

Akkor nem szóltam semmit, némán zsebre tettem a papírt és nem mondtam meg, hogy ez az első vers, amelyet életemben írtam. Első és egyetlen, amelyre te azt mondtad, hogy **egyike** a legjobbaknak.

És most, amikor ez eszembe jutott, megjelent előttem a tikkadt vándorok egész légiója, akik a te dicséretedre szomjaznak. A színész, aki félájultan hajol meg a zúgó tapsviharban s másnap olvassa, hogy alakítása **egyike** volt az előadás legjobb alakításainak. Holott a legjobb volt, ezt mindenki tudja. És látom a festőt, a szobrászt, a muzsikust, a munkást és a hivatalnokot. És már nemcsak téged látlak, avval a Szahara-képeddel, hanem mindenkit, aki bírál és ítél. Merjünk dícsérni, elvtársak!

Ne érts félre, kedves barátom! Tudom, hogy a te mesterséged a hűvös tárgyilagosság. Nem kerülhetsz a bolond művészek uszályába. Objektív vagy, mint a nehézség. De, ne haragudj. Én nem vagyok a legjobb humorista. De nagyon sovány vagyok. Nem **egyike** a legsoványabbaknak! Hanem a legsoványabb! Leg! Leg! Leg!

Szívélyesen üdvözöl legjobb
barátaid **egyike:**

Gádor Béla

A RÓMAI GYŐZELEM UTÁN

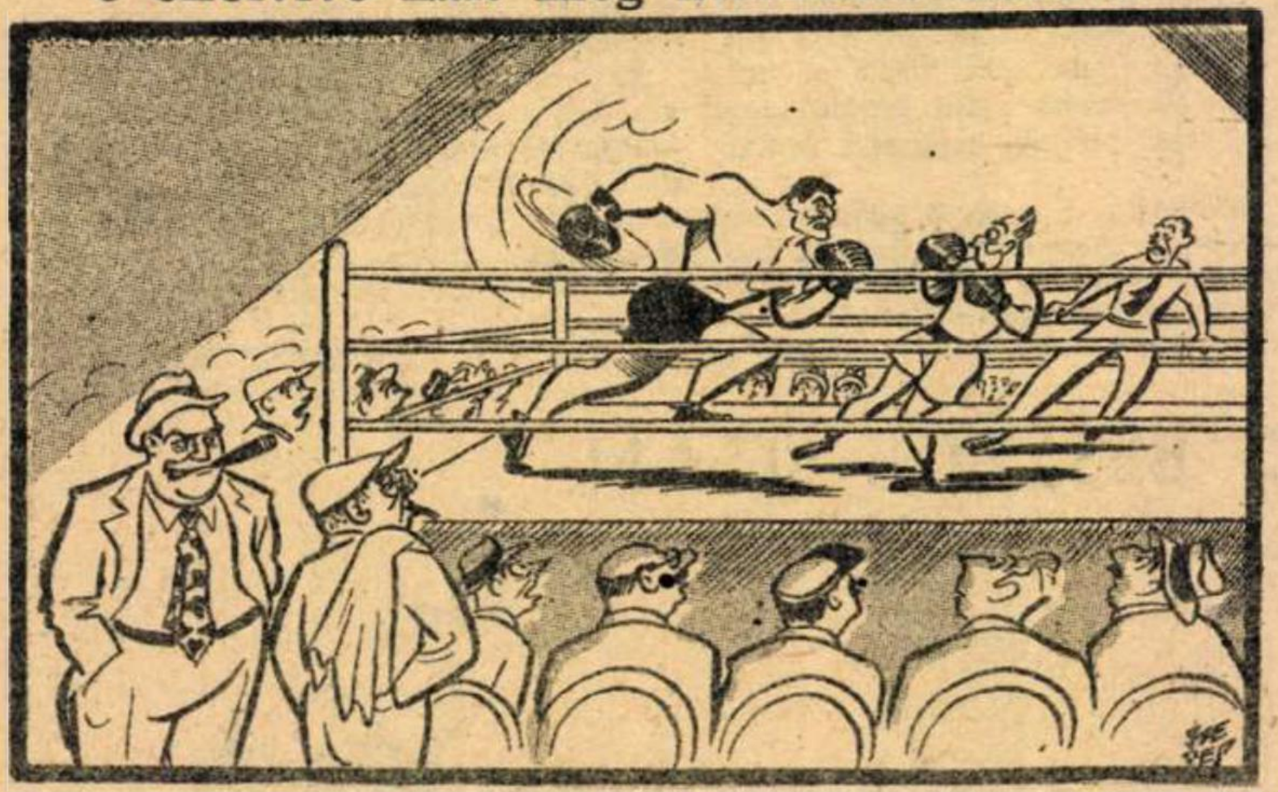
A magyar-olasz futballmérkőzés előtt a pápa az olasz csapatnak áldását küldte.

(Ujsághir.)

Megáldotta az olaszok csapatát a pápa,
ezért maradt őszentsége ővelük a pácba.
De nem veszíta lelkek apja:
emlegeti tizenegy bús vitéze!
Amit adott, visszakapja:
visszakapja az áldását tetézve.

Devecseri Gábor

Amerikában 2 hónap alatt 8 ökölvívó halt meg mérkőzés közben

Menedzser: Hány fonttal nehezebb a mi bokszolónk, mint a másik?
Tréner: Huszonnyolccal.
Menedzser: Akkor jól tettem, hogy mindenesetre kihívattam a hullaszállítókat.

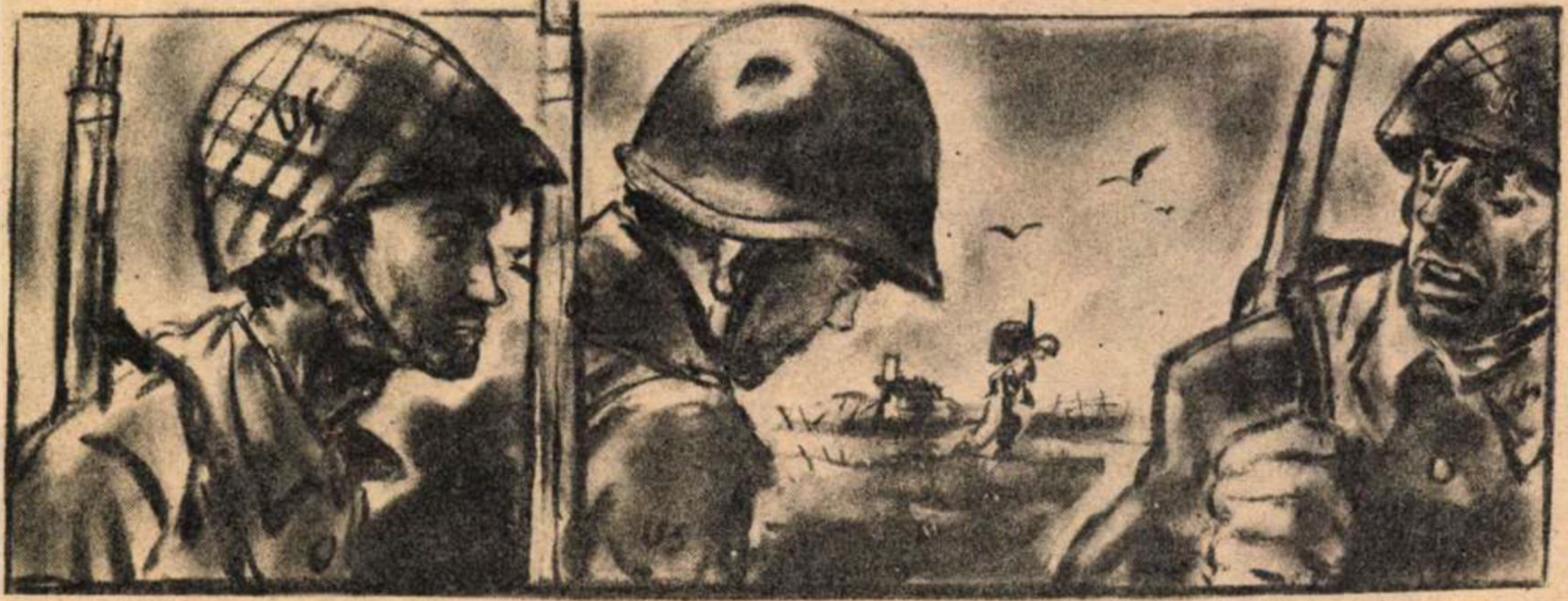
Lógós Lali és az idő

— Rettenetes, hogy siet ez az óra! — Rettenetes, hogy késik ez az óra!

Akinek nem sürgős . . .

. . . és akiknek sürgős a koreai fegyverszünet!

Három és fél perc

Kelemen honvédre a legnagyobb igyekezettel sem lehetett ráfogni, hogy pontos ember. Akár valami rossz óra, szüntelenül késett. Átlagos normája szerint öt percet, erre télen-nyáron számítani lehetett, de ha belelendült, negyedórát, sőt félórát. A rossz nyelvek azt rebesgették, hogy első menyasszonya azért szakított vele, mert nem győzte várni. Ez nyilvánvalóan rosszindulatú túlzás, de az szent igazság, hogy ha valakinek fél 7-re megígérte, hogy jön, legkésőbb háromnegyedkor ott is volt. A moziba rendszerint a sötétség leple alatt, szerencsétlen embertársai lábán át törtetett be — a híradó közben — és vitán felül ő volt az egyetlen ember széles Magyarországon, aki egyetlen bemutatott színdarabnak sem látta az első képét. A budapesti színházakban ugyanis Kelemen-ellenes szokásként pontosan kezdenek és a „kelemeneket" csak az első kép után engedik be.

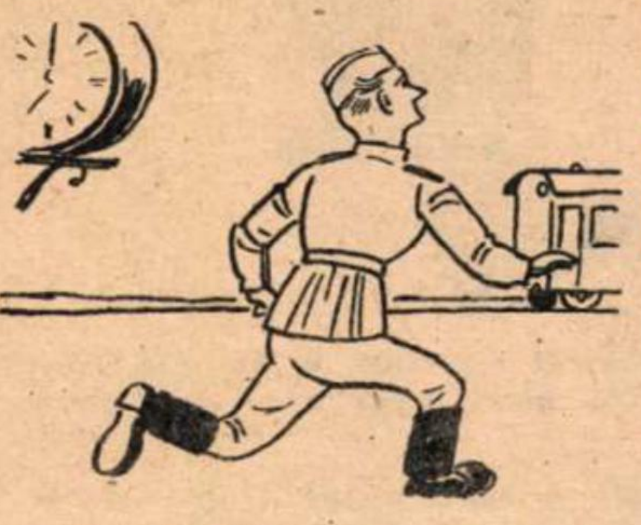
Ameddig a falujában élt, addig csak az autóbuszt késte el. A városban, az üzemben jól dolgozott, de a neve állandóan az elkésők között szerepelt. Hol öt perccel, hol tízzel, hol kerek negyedórával. Természetesen, amikor behívták, akkor is elkésett. Vas hadnagy, a politikai helyettes megmondta, hogy az ilyesmit a honvédségnél igen szigorúan veszik. Kelemen bólogatott és nyomban az első napon lekéste a sorakozót. Ezen nevettek a többiek. Kelemen felbuzdult s lekéste a foglalkozást is. Kelemen általában lekésett mindent, ami pontos időre volt kitűzve.

A DISZ-szervezet összehívta agitátorait és megtárgyalta a „kelemenizmus" elterjedését. Ugyanis a példán felbuzdulva, még néhányan szintén elkéstek. Ha nem is tudták utólérni mesterüket, de azért egy-két percet — képességeikhez mérten — ők is késtek.

A megbeszélésbe bevonták a politikai helyettest is. Vas hadnagy elvtárs meghallgatta Kelement, aki védekezésül széttárta karját és egy maszületett bárány arckifejezésével azt mondta:

— Én nem tehetek róla, hadnagy elvtárs. A késés a véremben van. Akárhogy is vesszük, pontatlan ember vagyok, mit csináljak?

Vas hadnagy elvtárs megcsóválta a fejét.

— Figyelje meg, Kelemen elvtárs, milyen kínos lesz, ha majd egyszer a saját bőrén fogja tapasztalni, hogy nagy idő az az öt perc!

Kelemen megtört és önkritikát gyakorolt. Elismerte az öt percek jelentőségét és ezentúl csak három és felet késett.

Az ezrednél újév után már az a szólásmód járta:

— Késik, mint Kelemen!

Egyszer azután ő is pontos lett. Az eset úgy történt — mindenki tanúsítja, — hogy eljegyzést szeretett volna tartani otthon a falujában, és hosszas könyörgés után Vas hadnagy elvtárs engedélyt is adott számára. A falu messze esett a laktanyától, mindössze néhány órát tölthetett volna otthon, a kapott szabadság nagy részét vonaton kellett ülni. De sebaj. Fő, hogy az eljegyzést meg lehessen tartani. Örömében még arra is ígéretet tett, hogy többé nem fog késni. Rendbeszedte magát és elment nagy vígan. Csakhamar visszatért szomorúan, lógó orral. Hosszas faggatás után vallotta csak be:

— Egyetlen vonat megy a falumba, azt is lekéstem. Pedig annyira vigyáztam. A hadnagy elvtárs irodájában is folyton az órát néztem.

Az írnok elnevette magát:

— Most már értem! Mennyivel késted le a vonatot?

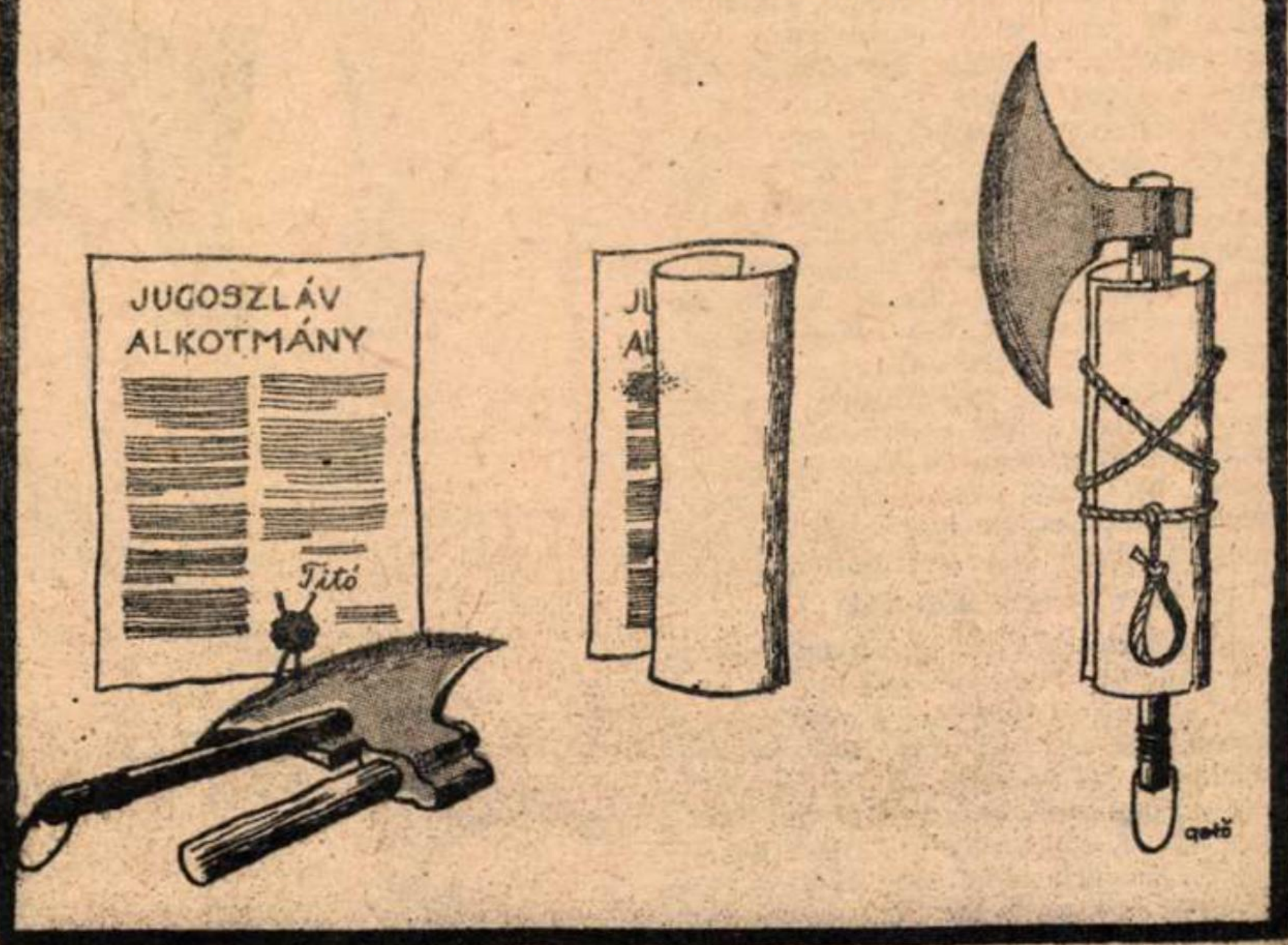
Kelemen gyanakodva felnézett:

— Három és fél perccel. Miért kérdezed?

— Mert Vas hadnagy elvtárs megkérdezte tőlem, hogy vissza tudom-e igazítani az órát, pontosan három és fél perccel . . . Hadd lássa meg az a Kelemen, milyen sok is az a három és fél perc!

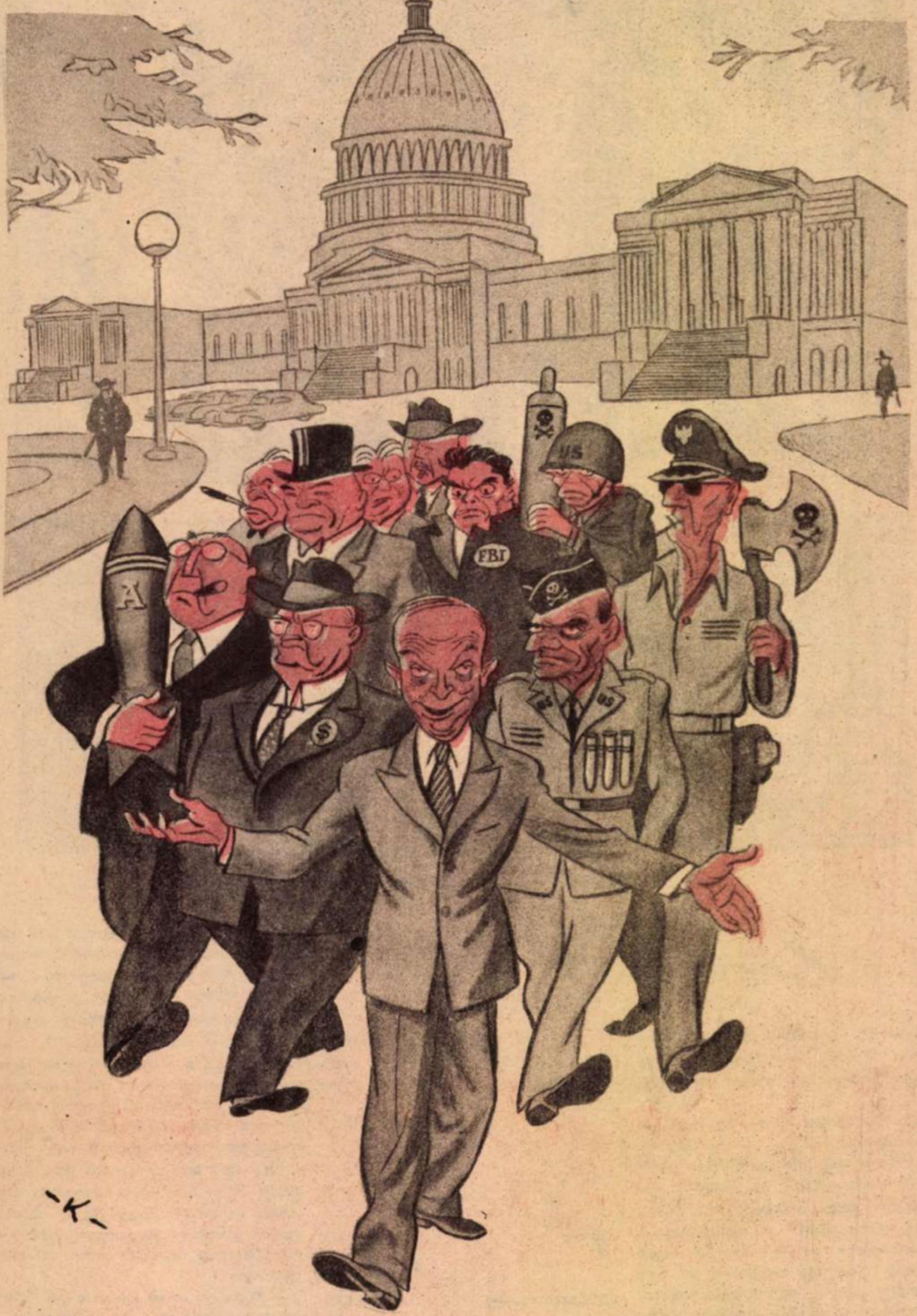
Ábel Péter

TITO ALKOTMÁNYA

EISENHOWER NYILATKOZOTT

„Nem találkoztam az Egyesült Államokban egyetlen olyan emberrel sem, aki ne akarná a békét!"

Miért nem találkozott Eisenhower egyetlen olyan emberrel sem, aki ne akarná a békét?
Azért, mert azok mind mögötte vannak!

Illés Béla:

Az IRODALMI HIRNÉV gyakorlati értéke

A történetet, amelyet itt elmondok, nem lehet és nem szabad általánosítani. Nem illik minden íróra, sőt a történet hősére — csekélységemre — sem alkalmazható mindig és mindenütt. A történet azonban tartalmaz némi tanulságot. Talán egy-két fiatal írótársam tanul belőle valamicskét.

*

Egyik legnagyobb ipari városunk éttermében vacsoráztam, este, nem sokkal éjfél előtt. Kitűnő ételt és még jobb bort kaptam, nagyon sok szépet, örvendeteset láttam a nap folyamán és mindezért rózsás kedvem volt. Egyedül ültem, az asztalom mellett levő asztal körül négyen ültek. Régi, rossz szokásom szerint igyekeztem eltalálni, hogy mi szomszédaim foglalkozása, sőt már abba is belefogtam, hogy az egyik szomszéd számára izgalmas életrajzot gondoljak ki, számomra is meglepő fordulatokkal. A szomszéd, akit így célbavettem, mintha csak megérezte volna érdeklődésemet, felállott és (kezében teli borospohárral) az asztalomhoz lépett.

— Illés Béla elvtársamhoz van szerencsém? — kérdezte, bűbájosan mosolyogva.

Hatalmastermetű, hízásnak induló, vörösesszőke ember volt, akinek rózsaszínű arca verejtékben fürdött. Ahogy rámmosolygott, egyszerre nyolc aranyfoga villant ki.

— Én vagyok — válaszoltam, csendes hangon.

— A nagyszerű író? — hangzott a következő kérdés.

— Igen! — feleltem, most már valamivel hangosabban és sokkal öntudatosabban.

— A büszkeségünk? — kérdezte az aranyfogú.

Egy fejbiccentéssel azt is vállaltam, hogy én vagyok az aranyfogú büszkesége.

— Engedje meg, hogy koccintsak önnel!

Megengedtem.

— Engedje meg, hogy kezetszoríthassak önnel!

Ezt is megengedtem és éreztem, hogy a gyönyörűségtől hízom, bár ez számomra egészségtelen. Az orvos megtiltotta. De hiába, nem kis dolog az, ha az írót felismerik olvasói és boldogok, hogy kezetszoríthatnak vele.

Már mondottam, hogy a szomszédos asztalnál négyen ültek. Az aranyfogú után három társa is engedélyt kért arra, hogy koccintson velem és hogy megszoríthassa a kezemet. Négy tisztelőm pár pillanatra leült az asztalom köré. Mégegyszer koccintottunk, mégegyszer kezetfogtunk, aztán elbúcsúztunk egymástól — anélkül, hogy csodálóim bemutatkoztak volna.

— A viszontlátásra!

A négy szomszéd szedelőzködött. Az egyik pincér felsegítette rájuk esőköpenyegeiket.

Néhány perc múlva fizettem.

Bediktáltam a vacsorámat és a boromat, a kenyeremet is bediktáltam, de a fizetőpincér a bemondott tételeket még mindig nem húzta alá, összegezés céljából.

— Mennyit fizetek? — sürgettem.

— Még ehhez jön négy vacsora és négy liter bor és két szóda — mondotta a fizető.

— Micsoda négy vacsora és milyen bor? — ámuldoztam.

— Amit a vendégei ittak! — felelte a fizető, meglehetősen barátságtalanul. Érthetően nem tetszett neki, hogy amikor fizetni kell, erről a négy vacsoráról hallgatok.

Rövidesen kiderült, hogy csodálóim, miután velem koccintgattak és kezetfogtak, közölték a fizetővel, hogy számlájukat én fogom kiegyenlíteni. A fizetőpincér egy pillanatig sem gyanakodott: látta, hogy együtt iszunk és barátságosan szorongatjuk egymás kezét.

Hosszas tanácskozás után abban állapodtunk meg, hogy a négy vacsora és a borok árának egy felét én fizetem, más fele a vállalat vesztesége. A fizetőpincér, miután a vállalatvezető helyeselte ezt a megoldást, elvett tőlem százhuszonnyolc forintot, — veszteségünk rámeső felét. Azt sem mondta, hogy köszönöm, azt sem, hogy „fordulj fel".

Hanem, amikor már kifelé indultam, morogva, de mégis jól érthetően utánam szólott:

— Csak írókkal ne legyen az embernek dolga!

Nehéz az ilyen brigádvezetővel...

A gépállomás vezetőjének az íróasztalán egy fénykép volt.

— Ki ez? — kérdezte kíváncsian az új főgépész.

— A Petőfi-csoport brigádvezetője.

— Valami különlegesen jól dolgozik?

— Hát... nem dolgozik éppen rosszul. Sok jótulajdonsága van, csak olyan furcsa a természete.

— Furcsa?

— Meglehetősen. Bejön hozzám, kérdi: Mi van a motoroskapákkal? Mi lenne, mondom, majd mennek, mihelyt szerét ejthetjük, objektív nehézségeink vannak. Erre elkezd kiabálni, hogy őt nem érdekli a szerejtés, meg az objektív nehézség, küldjem a motoroskapákat, mert felveri őket a gyom. Mondtam neki, türelem rózsát terem. Arra azt mondja, hogy én úgy látszik összetévesztem a gyomot a rózsával. de kár minden szóért, mert ő addig innen el nem megy, ameddig nincs motoroskapa. És az orrom alá dugta a szerződést, úgy böködte a határidőt, hogy kilyukadt a papír. Mit volt mit tenni, nekiálltunk sürgősen megélesíteni a két motoroskapát, ami már egy hete várta az élesítést. Hiszen igaza volt, szó sincs róla, de azért nem kellett volna olyan nagyon erélyesnek lenni, meg is mondtam neki...

— Ha egyszer igaza volt...

— Várjon csak, ez még semmi. Másnap megint jön, de olyan mérgesen, hogy a paprika porcukor volt hozzá képest. Mi baj már megint, kérdem. Azt mondja: az egyik emberük mindegyre bevág a sorba, pedig nálunk a sorok olyanok, mintha léniával húzták volna meg őket, a csatlakozósorok pontosak, én magam csináltam. Márminthogy ő. Hát kiküldtem nekik egy másik embert.

— Hát ebben is igaza volt.

— Hát szó sincs róla, nem mondom én egy szóval se, hogy nem volt igaza, de a mód, tudja, a mód... Nem kell mindjárt olyan mérgesnek lenni. Meg is mondtam neki a véleményemet.

— És ő?

— Ő is megmondta a magáét. Nagy veszekedés volt, de tudja, hogy van az, az embernek a legjobb dolgok utána jutnak az eszébe... Este elmentem hozzá a csoportba, előzőleg jegyzeteket csináltam, és alaposan megmondtam neki... Persze, ő se hagyta magát, azóta majdnem minden nap vitatkozunk. Hiszen nem mondom, sokban neki van igaza, ami a gépállomás munkáját illeti, ő is elismeri, hogy sokban nekem van igazam, de azért igen élesek a vitáink. Képzelje csak, egyre azt mondja, hogy én nem dolgozok rosszul, de nem bírom a bírálatot... De máma majd megmondom neki! Nézze, mennyi jegyzetet csináltam.

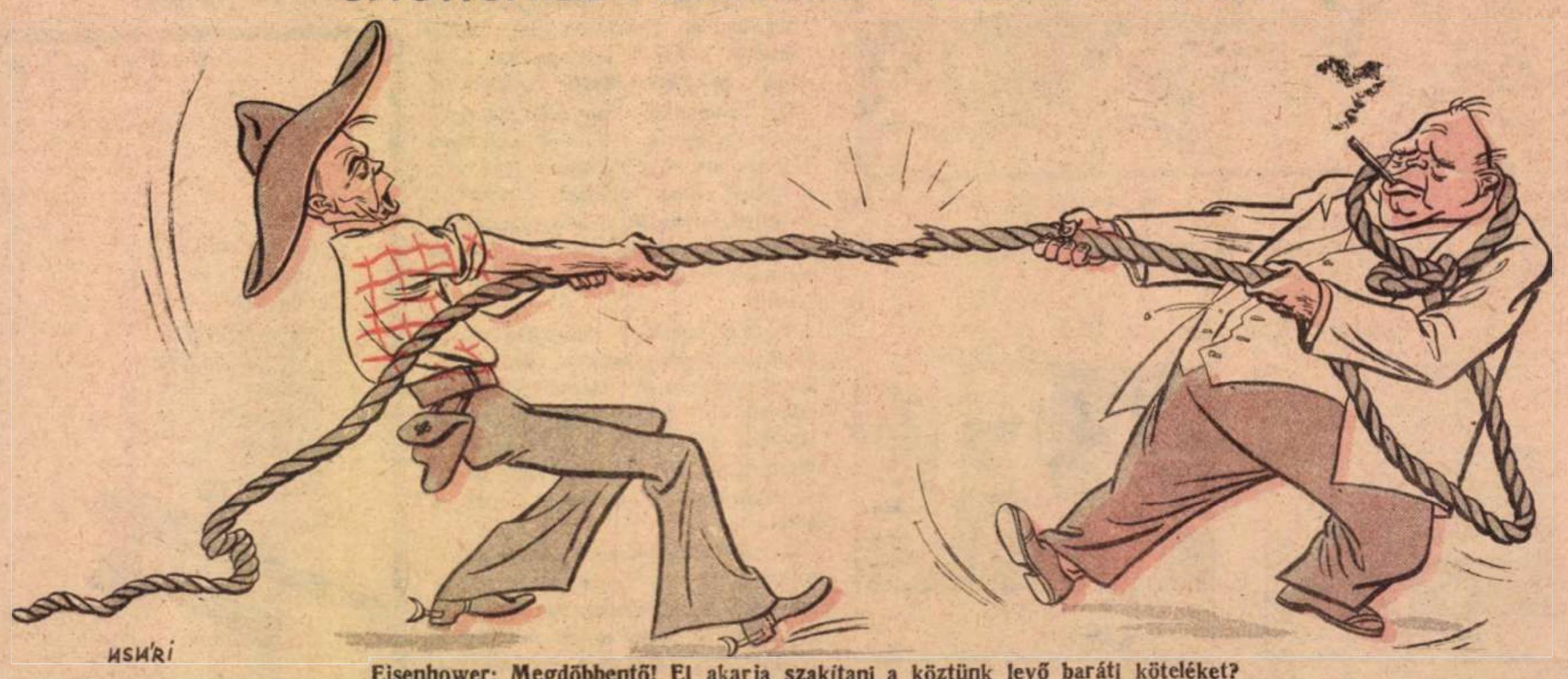
— Hát azért... nem jó, hogy folyton veszekednek. Nem szabad ilyen feszült viszonynak lenni a gépállomásvezető és a csoport brigádvezetője között.

— Hát azért nem olyan feszült — nyugtatta meg a gépállomásvezető. — Tegnap például eljegyeztük egymást...

És önfeledt mosollyal nézett az íróasztalán levő képre, amely a búzakalászszőke-hajú, búzavirágkék-szemű, de kissé túlerélyes természetű Kovács Erzsébet brigádvezetőt ábrázolta és amely alá erélyes betűkkel ez volt írva: Drága Janikámnak forró szeretettel, Erzsi.

GERGELY MIKLÓS

CHURCHILL ALSÓHÁZI BESZÉDE UTÁN

Eisenhower: Megdöbbentő! El akarja szakítani a köztünk levő baráti köteléket?

MARGITKA ÉS A GYERMEKNAP

Margitka a Gyermeknapra készül. Minden délután hat órakor megjelenik nálunk Magduska a Márton-utcából és tanulják Margitkával a jelenetet, amit a Gyermeknapon elő fognak adni. Margitkának már nagy művészi múltja van. A választásra egy kis jelenetet írt nekik Edith néni, és Margitkát, Ágikát, Zsuzsikát és Pötyikét meghívta vendégszerepelni az Édesüzem, meg a Sodrony- és Kábelgyár és egy csomó más üzem. Az Édesüzemben természetesen megkínálták a gyerekeket édességgel és a Sodrony- és Kábelgyárban természetesen nem kínálták meg a gyerekeket sodronnyal és kábellel, de mindenütt óriási sikerük volt, csak az egyik fellépésük után hatott némileg zavarón, hogy bujócskázni akartak a nyílt színen. Margit tehát most a Gyermeknapra készül.

— Előre, Miklós bácsi pajtás! — köszön be hat óra tájt Magduska, a partner.

Margit fel se néz a tanulásból; ugyanis, ha nem tanul jól, nem léphet fel. Tehát jól tanul. Már többizben eszembejutott, hogy berendezek otthon egy kis házi színpadot, hogy Margit szorgalmát állandósítsam.

— Menjetek ki a konyhába szerepet tanulni — mondom.

— Azt nem lehet — mondja Margit. — Ezt itt kell tanulni.

Felállnak egymással szemben és már harsogják is a szerepet. Apai szivem dagad a büszkeségtől, de apai fejem nem tud gondolkozni a kiabálásban. Igy nem tudok dolgozni.

— Mégis jobb volna, ha kimennétek — mondom bátortalanul.

— Csakhogy ám nem lehet — mondja Margit bátran.

— Miért nem?

Margitka Magduskára néz.

— Azt előtte nem mondhatom meg — mondja zavartan.

Nincs mit tenni. Egy óra múlva azonban elbúcsúzik Magduska.

— Miért nem tudtatok kint tanulni? — kérdem szemrehányóan Margittól.

— Mert azt akartam, hogy te is halljad, amit mondunk. Hogy legdrágább kincsünk a gyermek! Hogy a szemünkfénye a gyermek!

— És miért nem lehetett ezt Magduska előtt megmondani?

— Hát csak nem fogom egy idegen gyermek előtt megmondani, hogy te engem nyolc órakor ágyba dugsz, hogy belémdiktálod a spenótot, hogy felvéteted velem a kabátot akkor is, ha nincs olyan hideg és nem engeded, hogy egyszerre megegyem a húszdeka savanyúcukrot, amit a Feri bácsitól kaptam, és hogy az ember igazán nem így bánik a legdrágább kincsével...

(g. m.)

Ahol a DISz-fiatalok dolgoznak a gyapotföldön

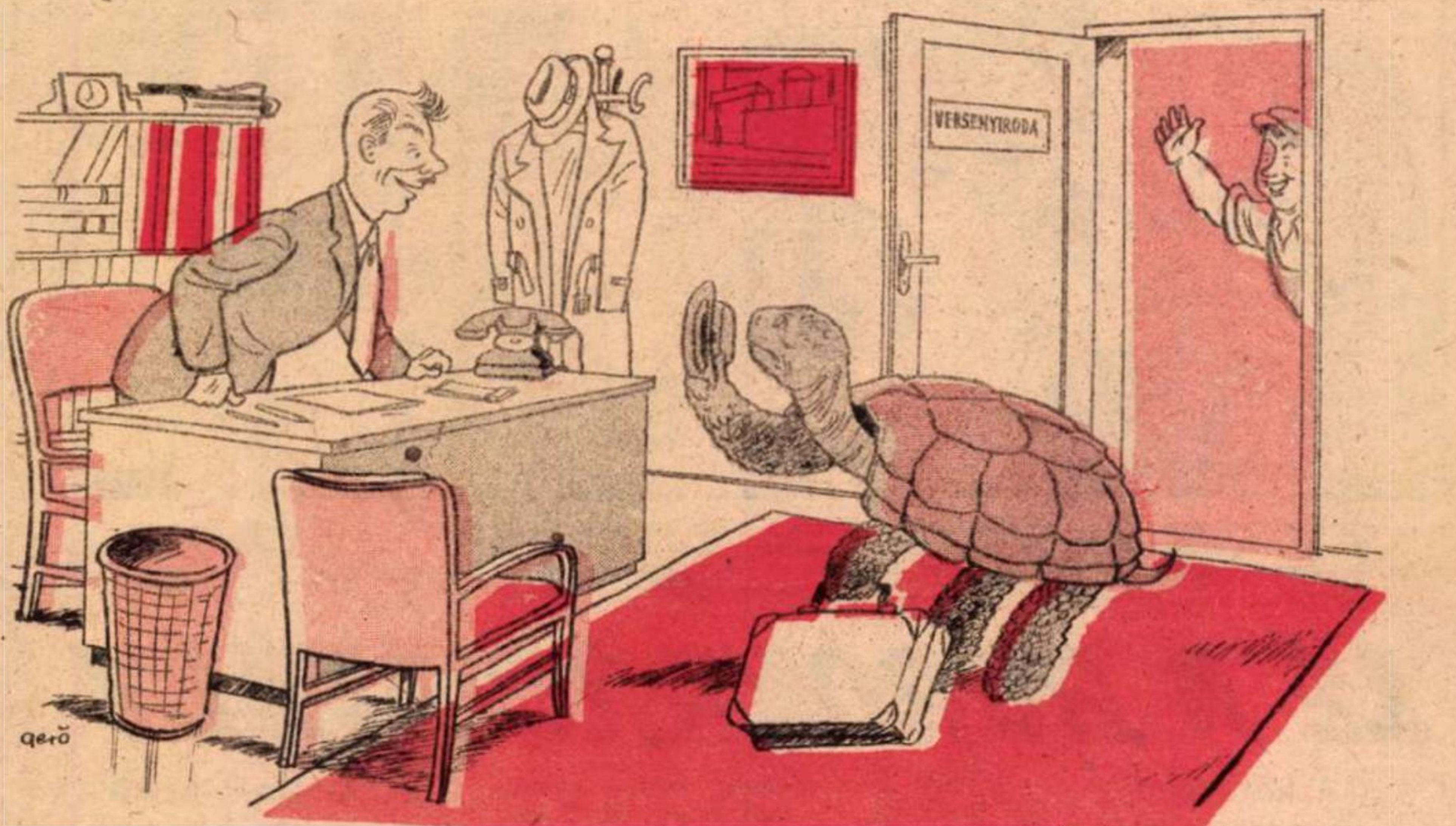
— Mi ér többet Józsi bácsi, a gyapjú vagy a gyapot?
— Mind a kettő aranyat ér, de legtöbbet ti fiatalok értek, ha jó termést hoz a munkátok.

„TAKARÉKOS" EMBER

— Hűha! Elfelejtettem otthon eloltani a villanyt!

Választási békeverseny után

— Nagy ég! Hát maga kicsoda?
— Én vagyok a teknősbéka a versenytábláról. Látom, hogy itt nem csökken a versenylendület, hát én is megyek tovább egy házzal.

Festményt adtam el a Bizományi Áruházban

Bevallom, teljesen járatlan vagyok a Bizományi Áruház berkeiben. Eddig semmit sem adtam el, műtárgyat venni pedig nem volt pénzem.

Tegnapelőtt szállították modern bútoromat, így hát leakasztottam a falról a nagyapámról rámmaradt régi festményt, mely sehogy sem illett a simavonalú modern bútorhoz, becsomagoltam és bevittem a lakásom melletti Bizományi Áruházba.

— Mi ez? — kérdi a becsüs.

— Festmény — válaszolom, miközben a zsineget oldozgatom, — festője ismeretlen.

— Akkor ne is tessék kibontani! Festményt nem veszünk be.

— De hiszen az üzlet tele van képekkel — vetem ellene félénken.

— Éppen ezért nem vehetjük be. Senki sem vesz képet. Legfeljebb márkás képet lehet nagyritkán eladni. Ismeretlen festőtől senki nem vesz...
— Majd amikor kétségbeesésemet látja, jóindulatúan három címet ír fel. Lehet, hogy ezekben az áruházakban felveszik.

Az ember nem szívesen mászkál ekkora festménnyel. Villamosra szállok. Itt mindjárt többre értékelik a festményt, sőt egyenesen emberszámba veszik, mert jegyet kell váltanom a kép után is.

— Festője ismeretlen — súgom a kalauznak.

— És ha ellenőr jön? — súgja vissza, miközben két jegyet szakít.

A második bizományi üzlet előtt kibontom a csomagot. Egyet máris elérek: látatlanban nem fognak visszautasítani. Az öreg, szemüveges becsüs látható érdeklődéssel nyúl a kép után. Nyeregben érzem magam. Szemüvege elé nagyítót rak, úgy vizsgálja a festményt, de nemcsak elől, hátul a puszta vásznat is.

A festmény egy fáradt, szakállas aggastyánt ábrázol, amint épp egy sziklára roskad. A háttérben égő város lángjai az égig csapnak. Az aggastyán oldalán két fiatal leány. Az egyik épp itatja az öreget, a másik magasra emeli korsóját, mintha csak mondaná:

— Ihatsz nyugodtan, van még itóka dosztig...

— Nem érdektelen — mormogja a becsüs, — igen finoman van festve, XVII. sz. második fele, sajnos van rajta egy-két átfestés, de nagyon érdekes... Második vászon.

Most emberemre találtam és a kép árát magamban a duplájára emelem.

Ekkor váratlan fordulat áll be.

— Mondja — és a becsüs hangja korát meghazudtolóan keményen és harciasan hangzik, — mondja, nem bibliai tárgyú ez a kép?

Torkomon akad a szó. Erre sohasem gondoltam. Hiszen mindig voltak aggastyánok és az ivás sem kifejezetten bibliai dolog. A szemüveges félreérti zavaromat és hallgatásomat beismerésnek veszi:

— Persze, Lóth és leányai! Szentképekkel mi nem foglalkozunk!

Gyerekkorom óta senki sem tudta a családban, hogy szentképet örököltünk nagyapámtól, aki híres istentagadó volt fiatalkorában, bár inni azért szeretett néha.

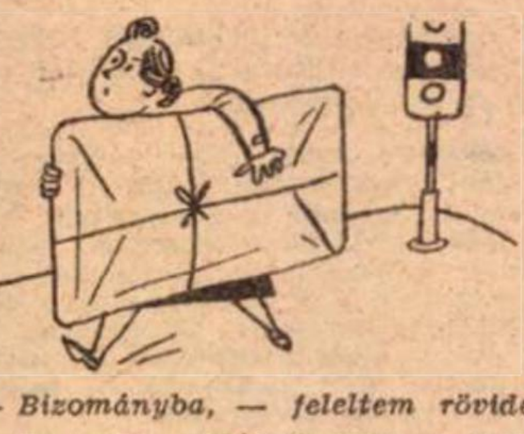
— Igazán nem tudtam — erősködöm, de szavamból hiányzik a meggyőződés ereje. — Hová vigyem? — kérdem nem csekély kétségbeeséssel.

— Mellettünk a sarkon van az Eklézsia Szövetkezet! Csak ott foglalkoznak kegytárgyakkal — mondja az öreg, miközben szemüvege mögül minden mozdulatomat kémlelve figyeli.

Kiugrom az ajtón a képpel, mert félek, hogy nagyítóját is rámemeli és az ember sosem tudja, hogy a nagyító alatt ki mit mutat.

A Ferenciek-terén lévő szövetkezetben sok a pap. Igazán nem tudom, hogy miért adtak az üzletnek ilyen idegenhangzású nevet, a magyaros Pap-ért helyett. Felrakom a festményt a pultra, és türelmesen várok, miközben ketten futólag megnézik. Végül a harmadik megkönyörül rajtam:

— Miért tetszik ezt a képet idehozni?

— Bizományba, — feleltem röviden.

— Mi csak szentképekkel foglalkozunk!

— Ez az! — feleltem, miközben nagyon bosszankodom, mert hangom újból nem cseng meggyőzően. Látszik, hogy nem vagyok biztos a dolgomban.

— Szentkép a madonna-kép, a kis Jézus báránnyal, vagy a szűzanya glóriával — világosít fel jóindulatúan az üzletvezető. — Máskor ilyent tessék hozni!

De ilyen könnyen nem adom fel a harcot:

— Kérem ez igen finoman van festve, XVII. század második fele és Lóthot ábrázolja leányaival — mondom fel az imént betanult leckét.

— Lóth nem így nézett ki — vág a szavamba az üzletvezető, — és leányai nem voltak szőkék! — és ezzel a csatát a Papért-ben el is vesztettem.

Újból a villamoshoz! Van még Bizományi Áruház Budapesten. De mintha minden összeesküdött volna ellenem!

— Nem lehet felszállni! — állja el az utamat a kalauz. — Ne csúcsforgalom idején, este 8 után tessék az ilyen marha nagy képet szállítani.

Lecsengetett és a villamos tovatűnt, mielőtt megmagyarázhattam volna, hogy este 8 után csak a legritkább esetben vesznek be képet a bizományiba, különösen, ha festője ismeretlen...

Végül mégis csak elvergődtem a következő Bizományi Áruházba. Be sem várom a vörösesszőke becsüsnő véleményét. Már szakértő vagyok magam is:

— Igen érdekes, finoman festett kép, második vásznon, a XVII. század második feléből...

— Legjobb esetben XVIII. század eleje — vág a szavamba a kartársnő, — de ez nem volna baj. Allegórikus kép: a tűzről és vízről. A háttérben az égő város a pusztulást, a két fiatal lány a vízzel telt korsóval az új életet jelképezi. Bevehetem 150 forintért...

— Annyiért nem adom, legalább kétszázötvenet kérek.

— Megérné, ha kisebb volna. Ilyen nagy képet a mai lakásviszonyok mellett nem vesz senki.

Minek részletezzem. Újból villamosra ültem és felszólítás nélkül megváltottam a jegyet a festménynek is. Úgy határoztam, hogy a jövő héten hetijegyet váltok a képnek, úgy olcsóbb.
A negyedik és utolsó bizományiban aztán igazán szerencsém volt. Barátságos, bőbeszédű becsüs fogadott. Nyilván jókedvében találtam.

— Ismerem a kép eredetijét. Ez XIX. sz. elejéről való másolat, a XVII. század modorában, de nagyon tetszetős. Egy kisebb falat betölt és ilyenre mindig akad vevő. Szép brüsszeli ráma. A tárgya sem érdektelen, Róma égése Néró császár idejében. Mennyire vegyem be?

— Hát ... — mondottam és nyeltem egy nagyot. Nem mertem összeget mondani, mert több bizományi üzlet nem volt hátra és egyébként is közeledtünk az esti csúcsforgalom végéhez.

— Legyen háromszáz, segített ki zavaromból a jóságos becsüs. Ez nem drága, de nem is olcsó, kitetetem a kirakatba és még e héten elkel.

Boldog voltam és megelégedett. Elhatároztam, hogy eztán csak ezzel az üzlettel tárgyalok.

Persze ez csak elméleti elhatározás volt, mert több festményem nem volt. Másnap a kép valóban kikerült a kirakatba és örömömre még aznap elkelt.

•

És most jön a történet csattanója.

Harmadnap a kép megjelent a lakásom melletti bizományi üzlet kirakatában, pontosan abban az üzletben, ahová elsőnek vittem be, de nem engedték kicsomagolni.

Csakhogy ára most 500 Ft volt és a százalék.

Nyilván valaki olcsónak találta, megvette és nyomban a másik üzletbe vitte, csomagolatlanul. Minthogy nem volt csomagolva, a becsüsnek megtetszett és 500 forintért vette be azt, amit nálam megtekinteni sem volt hajlandó.

•

Tanulság: csomagolatlanul vidd a képet a bizományiba!

Kertész Erzsébet

INTERURBÁN

— Halló Reakczy Jóska? Sajnos, nem sikerült semmi komolyabb kárt okoznom sem a gabonában, sem a gyümölcsösben...

Ki, miért nem dolgozik egyes termelőcsoportokban?

A csoporttag felesége... ...mert a brigádvezető felesége sem dolgozik... A brigádvezető felesége... ...mert az elnökhelyettes felesége sem dolgozik... Az elnökhelyettes felesége... ...mert az elnök felesége sem dolgozik... Az elnök felesége... ...mert ő az elnök felesége!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A korrupció „magos" iskolája

A Kutasi Állami Gazdaság nyomtatványokat rendelt a Nyomtatványellátó Vállalatnál. Amikor érdeklődtek, hogy mikor szállítják le a rendelést, azt a felvilágosítást kapták, hogy soronkívül megkapják — ha 10 kiló madáreledelt küldenek a vállalat egyik dolgozója, Mércsei László rákospalotai lakására.

Kutason egy kicsit csodálkoztak azon, hogy a madáreledel és a nyomtatvány között ilyen szoros összefüggés van. Rövid tanácskozás után úgy döntöttek, hogy tíz kiló ocsút küldenek a madártenyésztőnek, aki ilyen korrupt módon igyekszik madarai erőnlétét feljavítani. Még talán örültek is annak, hogy Mércsei nem oroszlánokat szelidít Rákospalotán, mert akkor mázsaszámra kellene lóhúst küldeniök, — hogy nyomtatványhoz jussanak.

Kutas jól járt, mert volt ocsújuk. De nem így Kápolnapuszta! Mércsei madarai úgy látszik, nagyon falánkok, mert nem elégedtek meg a kutasi ocsúval. Addig turbékoltak Mércseinek, amíg az a Kápolnapusztai Állami Gazdaság személyzeti vezetőjétől is madáreleséget kért. Kijelentette, hogy a rendelések túlzsúfoltsága miatt csak egy-két hónap múlva kaphat a gazdaság nyomtatványt, kivéve abban az esetben, ha 10—15 kiló madáreleséget küld. Természetesen nem a Nyomtatványellátó Vállalatnak, mert a nyomtatványok nem esznek ocsút, hanem Mércsei madarainak, Rákospalotára, a Rádé Barmen-utca 26. sz. alá.

Óvári Károly, a rendelő elámult, amikor így a szemébe mondták, hogy csak ocsúért kaphat nyomtatványt. De csakhamar felocsúdott és jelentést tett az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumának. Közölte, hogy még ha akarnának, akkor sem küldhetnének ocsút, viszont nyomtatványra szükségük van.

Megindult a szigorú vizsgálat. Ezért Ludas Matyi azt üzeni mindenkinek, akik netán madáreledelt akarnak küldeni Mércsei címére, — hogy rövid úton nyomtatványhoz jussanak —, ne fáradjanak, mert már hiába szállítanának madáreledelt Rákospalotára. Nem valószínű ugyanis, hogy Mércseinek még mindig módjában lesz madáreledelért soron kívül nyomtatványokat küldeni. Most majd ő is megtanul a madaraitól repülni...

A Marx-térről van szó

A Marx-tér Budapest egyik legforgalmasabb pontja. Ujpest felől nagyon sok lovaskocsi közlekedik a téren keresztül a Belváros felé. Ezek a kocsik erősen terheltek és így csak lassan tudják a lovak a kocsikat húzni. Ezért hosszú ideig tart, amig zöld jelzés esetén a teherautók, lovaskocsik, kerékpárok áthaladnak a Marx-téren. Körülbelül ötször annyi ideig tart a Váci-útról a Bajcsy-Zsilinszky-útra való átvonulás, mint amennyi idő alatt a Margithid felől érkező járművek a Lenin-körútra jutnak.

Ezért helyes lenne, ha a közlekedési rendőrök két csoportban engednék át a Váci-út és a Bajcsy-Zsilinszky-út felől érkező járműveket, amelyeknek nagy része lovas teherkocsi. Ebben az esetben nem kellene az autóbuszoknak és a többi járműveknek olyan hosszú ideig várakozniok, amig zöldet mutat a lámpa.

A 12-es autóbusz állandó utasai

Kerítés kapu nélkül!?

Miskolcon a Tizeshonvéd-utcai bérházak mellett a közelmultban épült új műúton oly nagy a forgalom, hogy még a felnőtteknek is gondosan körül kell nézniök, ha az úttesten akarnak áthaladni. A bérházak udvarai nincsenek elkerítve. A gyermekek szabadon szaladgálhatnak az úttestre.

A kerítés hiánya az elmúlt télen balesetet okozott. A baleset áldozata — egy kisgyermek — szerencsére életben maradt. Más esetben is csak a szerencsés véletlenen múlt, hogy nem történt baleset.

Mi, a bérházak lakói, közös kérelemmel fordultunk a Tanácshoz, kértük, hogy legalább sodronykerítést építtessenek. A Városi Tanács VB-tól szószerint a következő választ kaptuk:

„A Tizeshonvéd-u. 4. sz. bérház lakói által beadott kérelmet kiadtuk a Miskolci Ingatlankezelő V.-nek, ahonnan a következő választ kaptuk..."

Az Ingatlankezelő különböző okokra hivatkozva elutasította a kérelmet és a levelet így fejezte be:

„Eltekintve attól, hogy a kerítést a fent elmondottak alapján nem lehet elkészíteni, a drótkerítés felépítése bejárati kapukkal nem lenne célszerű, mert hiszen a gyermekek a bejárati kapukon keresztül zavartalanul kijuthatnak a műútra, illetve a kerítés nem akadályozza meg őket abban, hogy a műútra ne kerüljenek."

A vállalat szerint tehát az lenne célszerű, ha kerítést kapuk nélkül készítenének!

Kicsit furcsának találjuk a VB bürokratikus eljárását. Hiszen nem intézkedtek kérelmünk ügyében, csak a postás szerepét játszották. Ha csak az Ingatlankezelő válaszára lettünk volna kiváncsiak, akkor mi is elküldhettük volna számukra a levelet. Öt bérház száz családjának mintegy száznyolcvan gyermekéről van szó. Erre gondoljon a Miskolci Városi Tanács VB — és intézkedjen.

Lázár István,
a IV. sz. bérház lakója

Le a kulturbürokráciával!

Így nem lett belőlem író!

Majdnem minden embernek van egy gyenge pontja, nekem például az, hogy író szeretnék lenni. S hogy az illetékesek mindeddig nem figyeltek fel rám, azt pusztán írásaimnak és a Vidám Szinpadnak köszönhetem. Még január elején felhívtam telefonon a Vidám Szinpadot, közöltem velük, hogy két remek szindarabot irtam és örömmel bocsátom rendelkezésükre. Miután megmondták, hogy mikor fogadnak, elvittem a kéziratot. Átvették és így biztattak: „Jöjjön el két hét múlva."

Tapasztalatlan fiatalember vagyok, tehát két hét múlva jelentkeztem. Most premierre készülünk, — világosítottak fel, — talán három hét múlva. Hiába, nem könnyű írónak lenni, — sóhajtottam fel — sok a tehetséges író és a szinházak válogathatnak a jobbnál jobb darabok között. Három hét múlva ismét megjelentem s a portás már régi ismerősként így üdvözölt: „Elhalasztottuk a premiert s még nem tudtuk elolvasni, érdeklődjön..." De nem fejezte be a mondatot, mert rám nézett és elakadt a szava. Minden humorérzékem az arcomba tódult s már majdnem az asztalra csaptam, amikor irói karrieremre gondolva, erőt vettem magamon s csendesen távoztam. Kicsit makacs természetem van s egy idő múltán ismét ott álltam szívszorongva az iroda előtt. Akkor beteg volt a dramaturg. Majd április elején a közelgő választásokra hivatkozva utasítottak el.

Tehát e pillanatban ott tartunk, hogy remekműveimet még el sem olvasta az „illetékes".

Hát persze Shakespeare-rel és Molièr-rel nem vehetem fel a versenyt, mert ők saját szinházaikban elő is adták darabjaikat, meg azután még nálam is tehetségesebbek voltak, na, de ezt csak én tudom, az „illetékes" még nem, mivelhogy még nem olvasta el a darabjaimat.

Ezúton kérem a Vidám Szinpad igazgatóját, hogy a januárban benyujtott aktuális villámtréfáimat adja át a MÉH-nek, mivel igen jóminőségű papiron irtam.

Szivességéért fogadja kollegális köszönetemet.

Pásztor József
I., Krisztina-körút 71.

Gonosz játék egy játszótérrel

A Róna-utca abban különbözik a többi budapesti utcától, hogy pályafutását mint utca kezdi és mint gyermekjátszótér fejezi be. Jó hosszú darabon megtartja utca-jellegét, de mikor a „daliás időkből" ittfelejtett ERZSÉBET KIRALYNÉ-ÚTJÁT átszeli, egyszeriben térré idomul. Valamikor, nem is olyan régen buckás, hepe-hupás szemétlerakodóhely volt ez a kiszélesült utcarész, de a felszabadulás után gyönyörű gyermekjátszóteret varázsolt a buckák helyére a XIV. kerületi Tanács. Szépen fásították, füvesitették, a gyerekeknek hintát, homokozót és ivókutacskát építettek, a felnőtteknek pedig erős, betonalapokra készült padokat helyeztek el a térség különböző részein.

Ezek a padok számszerint tizen voltak a felavatás napján és tárt támlájukkal várták a pihenni vágyó dolgozókat. Egy ilyen jól készített padnak az élettartama szerény számításom szerint még ilyen veszélyes helyen is, ahol a gyerekek felugrabugrálnak rá, legalább tíz év. De a napokban csodálkozva láttam, hogy egyik-másik már nagyon is foghijjas, támlája és ülőkéje hiányzik, van olyan is, amelyiknek még a betonlapját is kicibálták. De úgy látszik, nehéznek bizonyult, mert a végén mégis csak otthagyták. A tíz pad közül a felavatástól napjainkig csak három darabnak sikerült megtartania eredeti pad-formáját.

A füvesitett résszel sem bánik úgy a környék labdát rúgó ifjúsága, mint ahogy azt a fű megkívánja így tavasz idején, hogy nagykorúvá tudjon cseperedni. Kirúgják a fűnek még az irmagját is, csak azért, hogy könnyebben guruljon a labda. Bármerre néz az ember a játszótéren, a szándékos pusztitás nyomait fedezi fel mindenütt. A kicsinyeknek szánt masszív vashintának például csak a kereteiből lehet megállapitani, hogy valamikor hinta volt. Hogy lehintázták vagy elhintázták, azt most már nehéz volna megállapitani. Egy azonban biztos. Ha a játszótérnek a további pusztítása is ilyen mértékben folytatódik, akkor rövidesen nem marad más, csak a beépített betonmedence és a padok betonrészei. Persze, ez csak akkor történhet meg, ha a környék lakói továbbra is ölbetett kézzel nézik a játszótér minden kétséget kizáró szándékos pusztítását.

A XIV. kerületi Tanács annakidején a környék lakóinak kérésére a lehető leggyorsabban intézkedett, hogy ez a játszótér felépüljön. Fel is épült, méghozzá nagyon szépen felépült. Most tehát a környék lakójn a sor, hogy ezt a gyermekeiknek ajándékozott kis szigetecskét megvédjék a szándékos rombolástól.

BERNATH EDE

Igy harcol a vásárosnaményi Tanács a bürokrácia ellen

A vásárosnaményi Járási Tanács végrehajtóbizottságának közlekedési csoportja a tarpai Községi Tanács VB elnökéhez intézett utasitásában többek között a következőket írta:

„A Községi Tanács VB Elnökének! TARPA
Utasítom Elnök elvtársat, hogy a Pártunk útmutatása mellett kiadott kormányrendeletek, így a 7826(B)329/1951. sz. megjelent B. K. 22. sz., a 209/1951. M. T. sz. (M. K. 175. sz.), valamint ennek végrehajtása tárgyában kiadott 7337—22/1951. B. M., kiadva XII. 21-én, 7700/1951. sz. alatt. Továbbá a 7158—23/1952. B. M. K. (megjelent B. K. 51. sz.) meghatározzák azokat a feladatokat, amelyeket a helyi tanácsoknak végre kell hajtani..."

És még merje valaki azt állítani, hogy a vásárosnaményi Járási Tanácsnál nincs bürokrácia...

Több tanácsi dolgozó
Tarpa

Ludas Matyi elintézte

A „Meleg folt" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. A pécsi Állami Áruház dolgozója valóban bürokratikusan járt el. Eljárásukat nem menti, csupán magyarázza, hogy az elmult nyáron két áruházi vállalatot nagy kár ért hamis megbizólevéllel elkövetett csalás miatt. Nagyösszegű vásárlásnál indokolt az interurbán ellenőrzés, de hiba egy 155 forintos beszerzésnél. Gondoskodtam arról, hogy ilyesmi többé ne forduljon elő.

Kristóf László igazgató
Belkereskedelmi Minisztérium

Örömmel közöljük, hogy a felsőzsolcai munkásautóbusz ügye elintéződött: megkaptuk a régen várt kocsit és a mai naptól már nem gyalog, hanem kényelmes autóbuszon utazunk munkahelyünkre. Köszönjük a Ludas segitségét!

A felsőzsolcai munkások nevében
Szabó Áron, Búza Lajos

Az „Úttörőöv csattal" és a „Szűrőszipka" című közleményekkel kapcsolatban közöljük, hogy szűrőszipkákat gyártani fogunk, — ha a most rendelt minták sikerülnek. Úttörőöv-csatot már régóta kértünk az ipartól, de eddig még nem utaltak ki megfelelő szinesfémanyagot. Mihelyt a kiutalás megtörténik, megkezdődik a gyártás és az árusitás.

Kovácsi József
Belkereskedelmi Minisztérium

A Dombóvári Vendéglátó Vállalat főkönyvelőjének fizetését — a Ludas Matyi cikke nyomán — rendeztük.

Belkereskedelmi Minisztérium
Bér- és Munkaügyi Osztály

Csehszlovák artista vendégek a Fővárosi Nagycirkuszban

— Látod Petike, milyen felesleges, hogy neked is vegyünk egy kerékpárt? Itt öten ülnek egy fél biciklin...

Kényelmes megoldás

Egyes gyárakban lusták előkeresni a raktárban fekvő készárut.

— A legfelső polcon van? Ugyan ne fáradjon, raktáros elvtárs, inkább legyártatom az üzemben...

Kati néni helyesbít

— Tudja maga Kati néni, milyen jó érzés az, ha az embernek elengedik a kártérítést?

— Igen fiam! De még jobb érzés, ha az ember idejében ad be és ki se róják.

Gombakonferencia

(A gombatermelő szövetkezetek harmincféle gombafájtát szállítanak hatalmas mennyiségben Budapestre.)

Gombaelnök: ...és ha önök jól fogják teljesíteni kötelességüket, biztos vagyok benne, hogy a pesti gombakedvelők száma gombamódra fog szaporodni!

Tíz királyfi, egy kiskondás

Írta: MADARÁSZ EMIL

Túl az Üveghegyen volt egyszer, hol nem volt,
Tíz testvér-királyfi, mind a tíz buta volt.
Tíz testvér-királyfi egyszer eltökélte:
Vadászatra megyen Bakony erdejébe.

Tíz királyfi járta, bújta a sűrűket,
Hetedik nap reggel szólt a legidősebb:
„Számoljuk meg egymást, mert alkonyat tájba
Visszaindulhatunk messzi Üvegvárba."

Számol a legnagyobb — áll a többi szembe.
„Egy, kettő, három, négy", majd elölről kezdte,
Megszámolta egyszer, kétszer és háromszor:
Csak a fejét rázta: kilencből áll a sor.

„Próbáld te meg, öcskös" — szólt a másodiknak,
Megpróbálta az is, — kilenc akkor is csak.
Harmadik, negyedik, számol mind magától:
„Kilenc ez, számold bár elől avagy hátul."

Történt — a kiskondás épp akkor járt arra,
Felfigyelt tíz buta királyfi bajára.
Tenyerébe pök, majd kényesen előlép,
Illdomosan le is veszi a süvegét.

„Lőttek — úgymond — szépen nyulakat, medvéket,
De mégis úgy érzem, királyi fenségek,
Hogy valami bántja kegyelmes szivüket,
Vajjon bánatuknak az oka mi lehet?"

„Kiskondás cselédünk, nagy a mi keservünk,
Eltűnt testvérünket kéne megkeresnünk,
Tizen jöttünk ide, maradtunk kilencen,
Egy jó testvérünknek hire-nyoma sincsen."

Kiskondás körülnéz és számolja halkan,
Úgy látja, — mind a tíz hiánytalan megvan,
Megvan egytől-egyig, meg, jó egészségben,
Csak számolni nem tud, egy se, semmiképpen.

Kuncog a kiskondás, magában jót nevet:
„Egyet mondanék, de meg ne sértődjenek,
Erre le, nem messze, az erdőtisztáson
Áll a disznóólam, könyörgöm alásan.

Ott tíz szép királyfi, tisztességgel szólva,
Sorban és egyenként bemászik az ólba,
Oszt megint kimásznak sorjában, egyenkint
Én meg alázattal számlálom odakint."

Jól van. Megegyeztek. Minden úgy is történt.
Tíz buta királyfi be is mászott tüstént,
Majd újfent kimászott, a kiskondás pedig
Kint állt és nyugodtan számolgatott tízig.

„Egy, kettő, három, négy" s hogy a tízig ért el,
Szépen el is köszönt: „No, Isten hírével!
Megjött, aki eltűnt, itt van ki elveszett,
Tartsa meg a jó ég fenséges eszüket."

Tíz királyfi útját hazafelé vette,
Kiskondás két hajszál bajszát megpederte
S szörnyen megdurrantva rezes karikását,
Úgy ropta, úgy járta a kanászok táncát.

Tíz buta királyfi ballag hazafelé,
A kiskondás táncol, csak úgy zeng-reng belé
Sűrű Bakonyerdő, Bakony minden fája,
Hogyha el nem fáradt, talán most is járja...

HETI KRÓNIKA

DULLES középkeleti és délázsiai útja során igyekszik ellenséges hangulatot szítani a Kínai Népköztársasággal szemben. A tüntetések, a lapvélemények és a „Dulles, menj haza!" szövegű röpiratok azt mutatják, hogy az ellenséges hangulat felkeltése teljes mértékben sikerült, — ha nem is a Kínai Népköztársaság ellen...

Go home!

A HET PAROOL című holland lap írja, hogy Hágában nagy nyugtalanságot kelt a belgáknak az utóbbi időben Hollandia ellen indított széleskörű propagandahadjárata. Ebből látható, hogy egyik imperialista varjú nemcsak hogy kivájja a másik szemét, de még a tollatlan varjúfiókák is hegyezik már a csőrüket...

FOLYIK a vita az atlanti tömb déleurópai parancsnokságának kérdéséről. Ez az egyetlen kérdés, amelyben az angol és az amerikai álláspont tökéletesen azonos. Ugyanis mindkettő egyformán a maga emberével akarja betölteni a posztot...

??

AZ UNITED STATES AIR LINES légiforgalmi társaságnak Eisenhower köztársasági elnökké választása előtt csak négy repülőgépe volt, ezek közül is csak egy tudott felszállni a földről. Eisenhower megválasztása után a társaság hatalmas virágzásnak indult. Tárgyilagosan meg kell tehát állapítani, hogy minden ellenkező feltevéssel szemben Eisenhower elnöksége igenis felvirágoztatja az amerikai vállalatokat, ha — Eisenhower sógora, Gordon Moore az alelnökük...

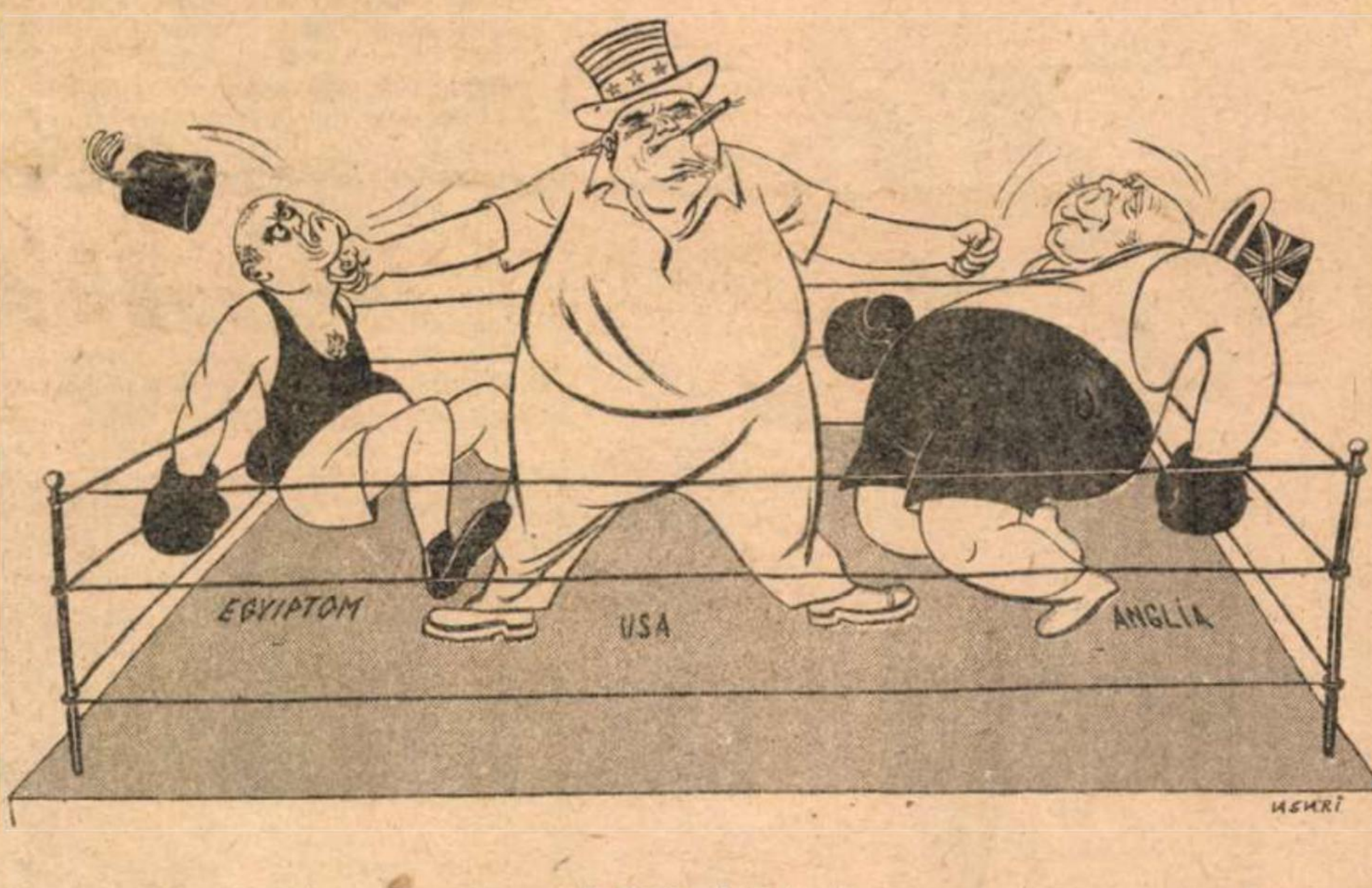
A SCHILLING árfolyamának csökkentése körülbelül 22 százalékos áremelkedést okozott Ausztria belső piacán és évenként másfél-kétmilliárd schillinggel csökkenti a lakosság vásárlóképességét. Az amerikaiak nem ismernek lehetetlent. Nincs az a csökkentett vásárlóképesség, amit ne tudnának még tovább csökkenteni.

Imperialista panoptikum

De Gasperi miniszterelnök, aki amerikai rendelésre rendbehozza a fasizmus választási urnáját.

Így szeretné levezetni Samu bácsi az angol-egyiptomi feszültséget

A bíró: Győztem!

A STARTER

Ludas Matyi

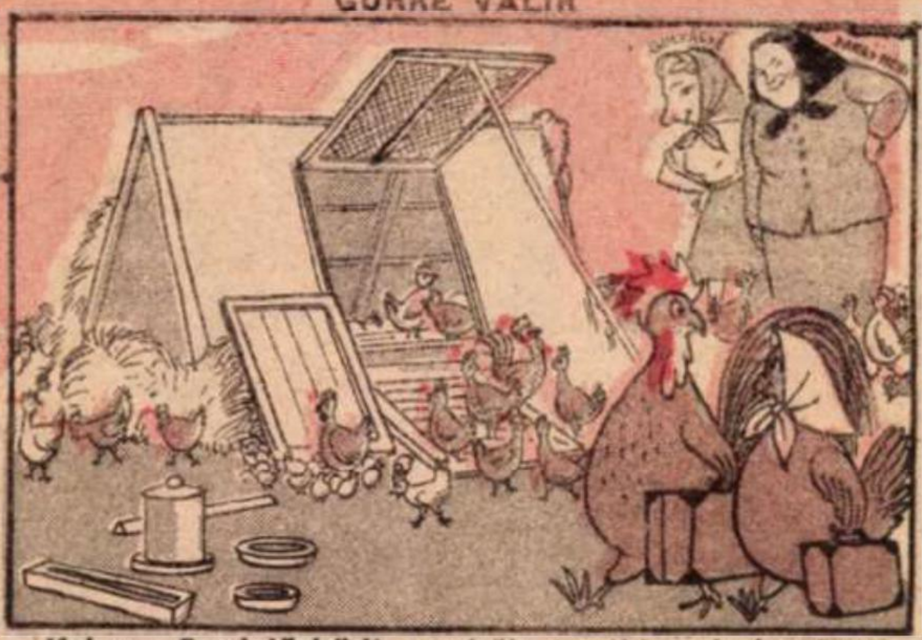
a SURJÁNI ÁLLAMI GAZDASÁGban

Rajz: SÁNDOR Szöveg: MIKES

GYEREKEK: Igazgató bácsi, ugye mire beiratkozunk az egyetemre, elkészül a napközi-otthonunk?
IGAZGATÓ: Ha a „Gazdép"-re (Középmagyarországi gazdasági építkezési vállalat.) várunk, csak akkorra. De mi már most hozzáfogunk és három hét múlva kész lesz.

VÁNDOR CSIRKEÓLAKAT LÉTESÍTETTEK A MEZŐN, AHOL A BAROMFIAK KÖNNYEBBEN TALÁLNAK TÁPLÁLÉKOT ÉS A JÓ LEVEGŐ IS AZ EGÉSZSÉGÜKRE VÁLIK

Kakas: Szedelőzködj anyjuk, tovább vándorolunk. Unom már innen nézni a naplementét!

V. Kovács József juhász teljes díszben: darutollas kalappal és cseréppipával. Az apja is juhász volt, meg a nagyapja is. Ezekután könnyű kitalálni, hogy mi lehetett a dédnagyapa.

SURJÁNI NAPLÓ

1.

Ha a földrajztanáromnak azt mondtam volna néhány esztendővel ezelőtt, hogy Surján jó gyapottermő vidék, bizonyára azt mondja volna nekem, hogy: „fiam, megint hasból beszélsz!" Pedig ma ez igaz, való igaz, bárki megnézheti a surjáni országútról, ha arra jár. De ne kezdjük az ámennel, kezdjük a legelején, vagyis ott, amikor beléptünk a gazdaság kapuján. Az udvaron az Operaház zenekara éppen a Trubadurból játszott részleteket, no persze csak a rádión keresztül. Néha egy botfülű ló, felrúgva a taktust, bele-bele nyerített, de ez nem zavart senkit a műélvezetben.

2.

Sándor Kálmán igazgató elvtárs éppen egy fontos, valószínűleg hivatalos levelet olvasott, amikor rátaláltunk. Utóbb aztán kiderült, hogy szerelmeslevél volt. De alig olvasott egy sort, máris csalódott arccal, nevetve abbahagyta: „A fene egye meg, a fiamnak szól!" Ugyanis a fiú is Kálmán az apja után, és ha az a bizonyos valaki elfelejti a Sándor név elébe odaragasztani az ifjabb szócskát, könnyen megesik az ilyen tévedés. Sándor elvtárs azonban ezt a csalódást könnyen kiheverte.

3.

Alig, hogy elkezdtük a beszélgetést, máris a gyapotra terelődött a szó. Hatszáz holdon termelnek gyapotot és mi tagadás, a gyapot a kedvenc. Eleinte bizony volt egy kis nehézség, mert a gyapot csak turkesztánul, a lányok meg csak magyarul tudtak purparlézni. De azért hamar megértették és megszerették egymást. Most már nemcsak almát szüretelnek a surjáni lányok, hanem gyapotot is. A tavalyi szüretkor Halász Marika és Gulyás Rózsi napi kétszáz kiló gyapotot szedtek, ami országos méretekben is szép teljesítmény. Sajnos amikor mi kinn jártunk, a gyapot még alig bujt ki a földből. Talán majd csak, mint flanellel találkozunk vele valamelyik áruházban.

4.

A gazdaság háromezer holdján azonban nemcsak gyapot, hanem a kalászosoktól kezdve a gyümölcsig minden megterem. Azonkívül ott a nagy állatállomány! De ne kalandozzunk el ide-oda, menjünk először a gyümölcsösbe, ahol a micsurini tanítás szerint nevelkednek a gyümölcsfák. Tavaly az előírt tizenhét vagon helyett hatvan vagon alma termett. És micsoda almák! Nohiszen, itt az a bizonyos Éva kapkodhatta volna a fejét, hogy melyiket válassza, melyikért érdemes bűnbe esni. Fogadjunk, hogy nem tudott volna választani.

5.

Végig az úton szerencsénk volt: nem kaptunk defektet, viszont kaptunk sört az egyik földművesszövetkezeti kocsmában, ami ritkaságszámba megy, de a legnagyobb szerencse az, hogy a két sztahanovista traktorost: Gazsó és Jancsó elvtársakat benn értük a gazdaságban. Azért nagy szerencse ez, mert rendszerint hol itt, hol ott dolgoznak hetedhét határban. Éppen nyakig voltak a traktorban, javították a gépüket. Elbeszélgettünk erről-arról, hol tartanak a növényápolási munkában, hogy készülnek az aratásra ... Aztán észrevettük, hogy egyre csak a traktor felé pillantgatnak beszéd közben és többször egymásután azt mondják, hogy: „Hát bizony sok munkánk van, hála istennek!" Elértettük. Alighogy ott hagytuk őket, visszabujtak a traktorba. Szép gépállománya van a gazdaságnak: gubófejtő kombájn, aratócséplő-gépek, talajmegmunkálók, zetorok, gyapotvetőgépek, kultivátorok ... Elmenőben hallottuk, amint az egyik aratócséplő-gép odaszól a másikhoz: „Te mondd, hányat alszunk még aratásig?"

6.

A központban most tatarozzák a kultúrtermet. Fogaskérdés azonban az, hogy ebbe az ötvenszemélyes terembe hogy férnek el négyszázan? Mert ennyi állandó dolgozója van a gazdaságnak, a szerződéses munkásokat nem is számítottuk bele. De ötvenen is csak akkor férnek el a teremnek kinevezett nagyszobába, ha a terebélyes néniket és a pocakos bácsikat nem engedik be a nézőtérre. A szinpad is oly parányi, hogyha ketten vannak rajta, az már tömegjelenetnek számít. Az igaz, hogy künn van egy szabadtéri szinpad, de télidőben még a hollók se néznének végig egy előadást.

7.

Most nézzük meg a borjúkat és aztán kimegyünk a sertéstelepre. A kisborjúkat látva igyekeztünk találgatni, hogy melyik lesz tejelőrekorder, de hiába. Mindegyik lehet, ha gondosan nevelik. Megnéztük az étlapjukat. A következő kisborjúínyencségek sorakoztak fel rajta: daráltkukorica, korpa, árpalisztdara, tej és tojás. A kisborjuk, mind a koszttal, mind a kiszolgálással meg vannak elégedve.

8.

A sertéstelepre mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy disznóól. Illetve lehet mondani, hogy disznóól, de hozzá kell tenni, hogy ez a disznóól nem olyan, mint egy disznóól. A falak fehérre meszelve, az ablakok nyitva, tiszta a levegő. Itt megismerkedtünk Gyurikával, a háromhetes fekete kismalaccal. Úgy kezdtük a barátkozást, hogy a lábainál fogva felemeltük, amin meg se lepődött, mert már többször megcselekedték vele ugyanezt. Nem tudjuk, mások mit mondanak ilyenkor, de mi így kiáltottunk fel: „Hüha!" A hüha azért volt, mert a kis Gyurika húsz kilót nyomott. Feljegyeztünk aztán két fontos számot is a sertésekről: kétszázkilencven kismalac született terven felül, továbbá a tervszerinti ötös fialási átlagot 1.8-del túlteljesítették. Nyolctizedes malacot azonban nem láttunk, mindegyik megvolt egészben.

Sok mindenről tudtunk volna még írni: a csibe-keltetőről, a gazdaság csodaszép parkjáról és így tovább, de minden nem fér bele egy cikkbe. Csomót kötünk a zsebkendőnkre és alkalomadtán írunk, rajzolunk róluk.

Süveges Dániel Kossuth-díjas traktorossal csak a dicsőségtáblán találkoztunk, onnan szedtük le ezt a fényképet. Süveges éppen rozsot vetett Besenyszögön. A kis Süvegessel is szerettünk volna beszélni, de az meg a Galyatetőn üdült.

MUNKÁBA MEGY A NÖVÉNYÁPOLÓ-BRIGÁD

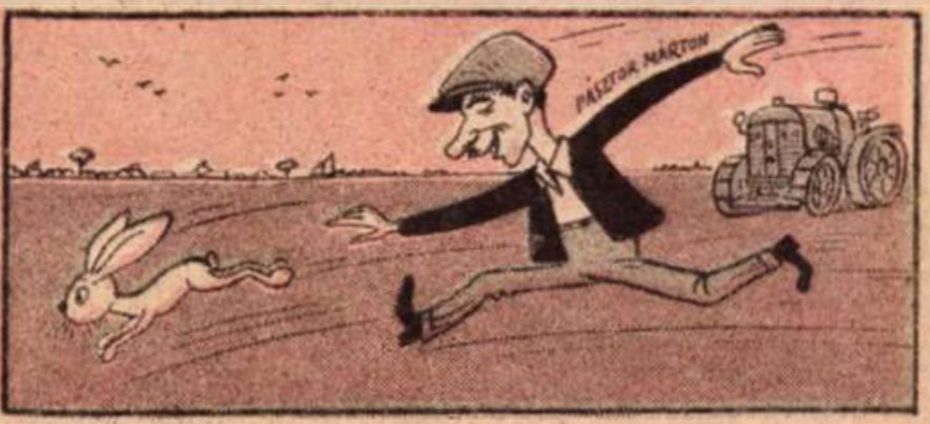

— No, Nap kartárs, ha előbb akar munkához látni, mint mi, akkor korábban keljen fel!

HIDEG BORJÚ-NEVELÉS

Ezen a képen bemutatjuk Gazsó Lajost és a mutatóujját. Gazsó a kisborjuk pót-mamája és az ujja helyettesíti a cuclit.

Annyi nyúl volt az idén a mezőn, hogy Pásztor Márton traktoros otthagyta gépét, felvette a nyúlcipőket és kézzel fogott egyet. (Nem tudjuk, hogy a nyulászat bele van-e kalkulálva a traktorosok munkaidejébe?)

EGYEDILEG NEVELIK A GYÜMÖLCSFÁKAT. A KERTÉSZ GYŰRŰKKEL LÁTJA EL ŐKET TERMŐKÉPESSÉGÜK SZERINT, ÍGY MINDEN FÁT SZINTE KÜLÖN-KÜLÖN ISMER

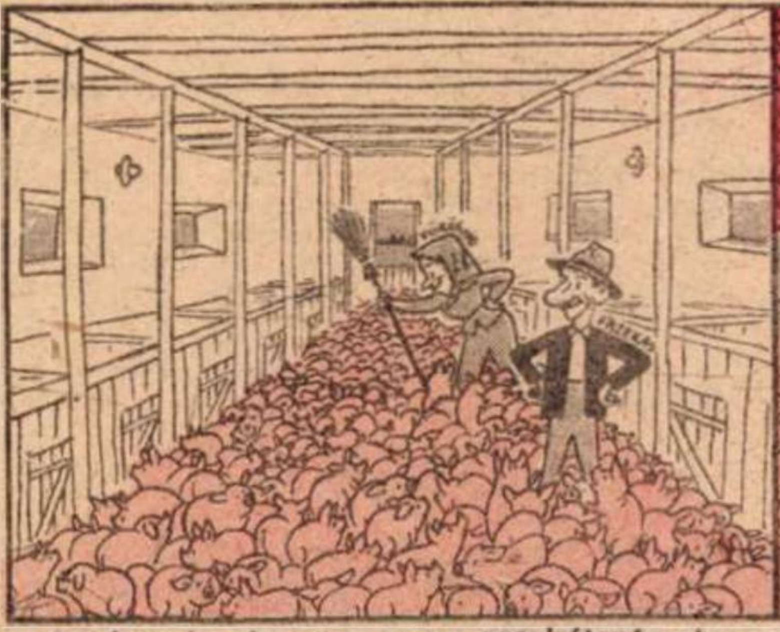
Egy-gyűrűs fa: Irigykedem magára, fa-kolléga! Több gyűrűje van, mint nekem és többet is termel. Mi ez? Kivételezés?
Háromgyűrűs fa: Ne irigykedjen! Azért van több gyűrűm, mert többet is termelek. Szüretre mutassa meg maga is, mit tud!

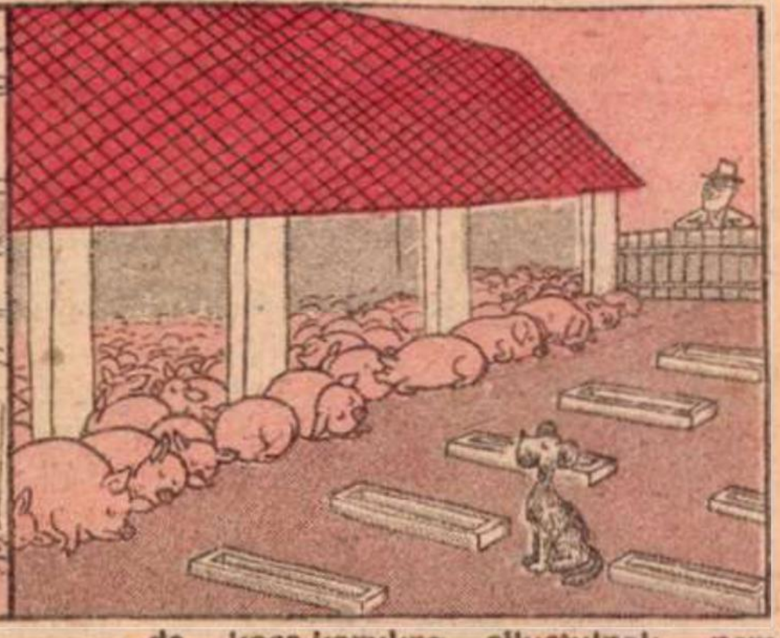
Ahogy némelyik városi elképzeli a birkanyírást...
Borbély: Parancsol egy kis kölnit?

... és ahogy a valóságban történik:
Jóvi Mária nyírónő: Egy kis birkatürelmet kérek és máris kész!

A kismalacok, van vagy ezerkétszáz darab, még fürgék és visítozva szaladgálnak az ólak között...

... de koca-korukra ellustulnak, nem szívesen cepelik a szalonnájukat. (Innen a lusta disznó elnevezés.) Nem vigyáz rájuk ilyenkor senki, csak a Senki kutya.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.